

Evangelium ve stvoření

E. J. Waggoner

Obsah:

Útěcha a naděje z Písem.....	4
1. den: Stvoření a vykoupení.....	6
2. den: Oblaka jsou prachem jeho nohou	20
3. den: Plnost moře.....	24
4. den: Nebeská klenba – dílo jeho rukou.....	32
5. den: Ptáci, ryby a zvířata.....	38
6. den: Co je člověk?.....	40
7. den: Odpočinek s Hospodinem.....	43

ÚTĚCHA A NADĚJE Z PÍSEM

U Řím. 15:4 dává Boží Duch skrze apoštola Pavla schvalující pečeť na celý Starý zákon. Říká nám, s jakým záměrem byl napsán. **⁴Všecko, co je tam psáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z trpělivosti a z povzbuzení, které nám dává Písmo, čerpali naději. Řím. 15:4.**

Kristus ve své odpovědi Židům božsky souhlasil se Starým zákonem, zejména s Mojžíšovými spisy a odhalil důvod, proč v něm nacházíme útěchu a naději. Řekl: **³⁹Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně. ⁴⁶Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. ⁴⁷Nevěříte-li tomu, co on napsal, jak uvěříte mým slovům?" Jan 5:39.46-47.** V Písmech můžeme najít útěchu a naději, neboť je v nich Kristus.

Duch Starého zákona je Kristovým Duchem. O starověkých prorocích čteme, že **¹¹zkoumali, na který čas a na jaké okolnosti ukazuje duch Kristův v nich přítomný, když předem svědčí o utrpeních, jež má Kristus vytrpět, i o veliké slávě, která potom přijde. 1. Pt. 1:11.**

STARÝ ZÁKON V EVANGELIU

A nejen to. Starý zákon obsahuje i evangelium. Ve verši, který následuje po naposledy citovaném čteme: **¹²Bylo jim zjeveno, že tím neslouží sami sobě, nýbrž vám; ti, kdo vám přinesli evangelium v moci Ducha svatého, seslaného z nebes, zvěstovali vám nyní toto spasení. 1. Pt. 1:12.** Takže proroci – a Mojžíš mezi nimi – sloužili těm stejným věcem, které kázali apoštolové, totiž evangeliu. Neboť Boží evangelium je **o jeho Synu, o Ježíši Kristu, našem Pánu. Řím. 1:3-4.** A Židé by byli určitě uvěřili v Ježíše, kdyby byli uvěřili Mojžíšovi, neboť ten o něm psal. Vyplývá z toho, že to, co psal Mojžíš, bylo evangelium.

EVANGELIUM VE STVOŘENÍ

První, co Mojžíš napsal pod vnuknutím Božího Ducha, byl příběh o stvoření. Je to proto jedna z věcí, skrze které máme přijmout naději a útěchu. Proč? Protože ten příběh obsahuje evangelium. Potvrdí nám to několik slov, dříve než pokročíme k podrobnějšímu studiu.

Všichni, kteří kdy slyšeli kázat evangelium, znají apoštolovo prohlášení, že **¹⁶evangelium je mocí Boží ke spasení pro každého, kdo věří. Řím. 1:16.** Je to projev Boží moci, vynaložené pro spásu lidí. V podstatě to stejné tvrdí apoštol Petr, když hovoří o dědictví připraveném v nebi pro ty, které **⁵Boží moc skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. 1. Pt. 1:5.**

STVOŘENÍ – VELIKOST BOŽÍ MOCI

Jaká je však míra Boží moci? V čem ji vidíme v hmatatelné podobě? Přečtěte si Řím. 1:20. Říká nám, že **²⁰jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle.** Každý tedy vidí Boží moc ve stvoření. Ale ve věci spásy je Boží mocí evangelium. Stvořená díla tedy učí evangelium. Hlásá to **Ž. 19:2-5,** kde čteme: **²Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha**

hovoří o díle jeho rukou. ³Svoji řeč předává jeden den druhému, noc noci sděluje poznatky. ⁴Není to řeč lidská, nejsou to slova, takový hlas od nich nelze slyšet. ⁵Jejich tón zvučí celičkou zemí, zní jejich hovor po širém světě.

Jde o to, že nezáleží na tom, jakým jazykem lidé mluví, všichni mohou rozumět řeči nebes. Jejich zvěst se dá přečíst o mnoho lehčeji, než kdy vyslovil slyšitelný zvuk, neboť všichni lidé na zemi nemohou rozumět té stejné artikulované řeči, ale všichni, kteří mají rozum, mohou číst jednoduchý jazyk Božích děl.

Tuto myšlenku vyjadřují následující nádherné řádky.

Nebeská klenba nad hlavou, jaká to noblesa,
modravá, bělostná, ohnivá nebesa.
Nádherný rám je to nádherná země,
poznání odkud jsou, v obou z nich dříme.
A slunko po noci vždy se nám rozzáří,
jako když ženich vede si nevěstu k oltáři.
Všechno nám zvěstuje, jaký má původ
ze tmy Slovo ho vzkřísilo, že mělo důvod.

Když stíny z večera dopadnou znova,
měsíc již vypráví ta zvláštní slova
a zem tiše poslouchá, jako již tolikrát,
jak z ničeho vystoupil její tak pestrý šat.
A všechny ty hvězdy, co kolem ní hoří
hlásají tuto zvěst, když kolem víří.
Od pólu k pólu tu pravdu šíří.

Není slyšet ani hlásku v tom slavném tichu
a jejich mlčení přec slavnou má příchut'.
Zářivě krásně kol země si letí,
v hlasitém tichu pro nás jen svítí.
Do ucha rozumu tiše tu šeptají,
blízko i daleko s jásáním zpívají.
Mohutným hlasem jásají všechněm nám:
"Ten, kdo nás vytvořil, byl Pán Bůh sám!"

Evangelium je Boží moc a ta se zjevuje ve věcech, které stvořil. Proto žalmista mluví o evangeliu, která učí nebesa. I apoštol Pavel u Řím. 10:15-18 ukazuje, že je to tak: ¹⁵Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují dobré věci! ¹⁶Ale ne všichni přijali evangelium. Už Izaiáš říká: „Hospodine, kdo uvěřil naší zvěsti?“ ¹⁷Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova. ¹⁸Ptám se však: To snad nikdy neslyšeli zvěst? Ovšemže slyšeli! Po celé zemi se rozlehl jejich hlas, do nejzazších končin jejich slova. Apoštol zde mluví o evangeliu, které, jak říká, všichni nepřijali. Potom tvrdí, že ho slyšeli všichni a jako důkaz cituje z Ž. 19:5 Jejich tón zvučí celičkou zemí, zní jejich hovor po širém světě. Jejich slova o čem?

O evangelium samozřejmě. Tak je nám jasně řečeno, že nebesa skutečně učí evangelium. Žádný člověk není tak negramotný, aby si ho nemohl přečíst. Nikdo není tak hluchý anebo osamělý, aby nemohl slyšet kázání o něm. Tato pravda nám bude zjevnější, když pokročíme dále.

1. DEN: STVOŘENÍ A VYKOUPENÍ

¹Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Gen. 1:1. V této krátké větě je shrnutá celá pravda evangelia. Pokud ji čteme správně, najdeme v ní obrovskou útěchu.

Uvažujme nejdříve, kdo stvořil nebe a zemi. Bůh stvořil. Ale Kristus je odlesk Otcovy slávy a obraz Jeho osoby. On sám řekl: **Já a Otec jsme jedno. Jan 10:30.** Byl to On, kdo, zastupující Otce, stvořil nebe a zemi. **¹Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh. ²To bylo na počátku u Boha. ³Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. Jan 1:1-3.** A o Kristu znovu čteme, že **¹⁶v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti - a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. ¹⁷On předchází všechno, všechno v něm spočívá. Kol. 1:16-17.**

Samotný Otec oslovuje svého Syna jako Boha a Stvořitele. První kapitola listu Židům říká, že Bůh nikdy neřekl žádnému z andělů: **⁵„Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil!“ ⁸O Synovi však: „Tvůj trůn, Bože, je na věky věků a žezlo práva je žezlem tvého království.“ ¹⁰A dále: „Ty, Pane, jsi na počátku založil zemi, i nebesa jsou dílem tvých rukou.“ Žid. 1:5.8.10.** Jsme tedy ubezpečeni, že když v **Gen. 1:1** čteme: **¹Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi,** vztahuje se to na Boha v Kristu.

Tvořivá moc je charakteristickým znakem božství. Duch Hospodinův popisoval skrze proroka Jeremjáše marnost model a pokračuje: **¹⁰Avšak Hospodin je Bůh pravý. On je Bůh živý a Král věčný. Před jeho rozlícením se chvěje země, pronárody neobstojí před jeho hrozným hněvem. ¹¹Řekněte jim toto: "Bohové, kteří neudělali nebe ani zemi, zmizí ze země i zpod nebes." ¹²On svou silou učinil zemi, svou moudrostí upevnil svět, svým rozumem napjal nebesa. Jer. 10:10-12.** Země byla stvořená jeho mocí a upevněná jeho moudrostí. Ale Kristus je moc Boží a moudrost Boží. Takže Krista zde opět nacházíme jako Stvořitele, neodlučně spojeného se stvořením. Jen když Krista uznáme jako Stvořitele, a jako takovému se mu klaníme, uznáváme jeho božství.

Kristus je Vykupitel díky své stvořitelké moci. Čteme, že **¹⁴v něm máme skrze jeho krev vykoupení a odpuštění hříchů, ¹⁶neboť v něm bylo stvořeno všechno. Kol. 1:14.16.** Kdyby nebyl Stvořitelem, nemohl by být Vykupitelem. Jednoduše to znamená, že výkupná a stvořitelká moc jsou stejné. Vykoupit znamená stvořit. Ukazuje to prohlášení apoštola, že evangelium je Boží mocí pro spasení. Hned za ním následuje jiné o tom, že Boží moc vidíme prostřednictvím stvořených věcí, když uvažujeme o dílech stvoření a v nich projevené moci, uvažujeme o moci vykoupení.

Vedlo se mnoho neužitečných diskusí o tom, zda je větší vykoupení nebo stvoření. Mnozí si mysleli, že vykoupení. Takováto spekulace je špatná, protože jen

nekonečná moc může vykonat jedno i druhé a nedá se měřit lidským rozumem. Navzdory tomu však můžeme lehce vyřešit otázku, co je větší, protože Písmo nám to říká. Ani jedno, jsou stejné. Vykoupení je stvoření. Vykoupení je ta stejná moc, která byla na počátku použita ke stvoření světa a všeho v něm, a která se nyní vynakládá na záchranu lidí a země před kletbou hříchu.

Písma o tom mluví velmi jasně. Žalmista se modlil: ¹²**Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha. Ž. 51:12.** Apoštol říká: ¹⁷**Kdo je v Kristu, je nové stvoření. 2. Kor. 5:17.** A znovu čteme: ⁸**Milostí tedy jste spaseni skrze víru. ⁹Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. ¹⁰Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. Ef. 2:8-10.**

Člověk je v porovnání s Bohem ¹⁷**ničím, jsou mu méně nežli nic, než nicota. Iz. 40:17.** V něm **nepřebývá dobro. Řím. 7:18.** Ta stejná moc, která na počátku stvořila Zemi z ničeho, bere člověka, pokud on chce, a dělá z něj to, co je pro chválu slávy své milosti.

TVOŘIVÉ SLOVO

Viděli jsme, že Kristus, slovo, je Stvořitel všeho, a že vykupuje svou tvořivou mocí. Nyní se podíváme, co říká Bible o tom, jak tvořil. Zde je odpověď: ⁶**Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všecken jejich zástup. ⁷Jako hrází drží pohromadě mořské vody, vodstva propastí uložil v zásobnicích. ⁸Boj se Hospodina, celá země, všichni obyvatelé světa, žijte v jeho bázni! ⁹Co on řekl, to se stalo, jak přikázal, tak vše stojí. Ž. 33:6-9.** Je to velmi jednoduché a díky tomu obdivuhodné. Právem můžeme všichni zvolat: „Co je toto za slovo!“

³**Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného. Žid. 11:3.** Jak víme, jak byly stvořeny světy? Vírou. Ona dává poznání, je to její zvláštní dílo. Poznání získané vírou není nejasné a nejisté, ale to nejspolehlivější. Ve skutečnosti není pravého poznání, které by nepocházelo z víry. Poznání, které přichází jiným způsobem, je spekulací. Nevěřící považuje víru za bláznovství, ale věřící ví, že víra má pevný základ. Každý, kdo chce věřit, to může vědět.

Znalost abecedy je jednou z nejběžnějších věcí na světě. Je základem veškerého učení. Nikdo se nevysmívá dítěti, když řekne, že zná písmena abecedy a navzdory všemu protiřečení s jistotou tvrdí, že „A“ je „A“. A přece to ví jen vírou. Nikdy samo pro sebe tuto věc nezkoumalo, přijalo to, co mu řekl jeho učitel. A ten se sám musel abecedu naučit stejným způsobem – vírou. Nebylo mu dokazováno, že „A“ je „A“. Nemohlo být. Kdyby byl odmítl uvěřit té skutečnosti, do té doby, až mu to bude dokázáno, nikdy by se nenaučil číst. Musel ten fakt přijmout vírou a ten se potom za každých okolností ukázal jako pravdivý. Neexistuje nic takového, čím by si lidé byli jistější, než jsou písmena abecedy a nic takového, na čem by byli absolutněji závislí na víře.

Tak, jako se dítě učí abecedu, učíme se my Boží pravdy. Když někdo přijímá nebeské království, musí to udělat jako malé dítě. Vírou se učíme poznávat Ježíše Krista, který je Alfou a Omegou – celou Boží abecedou. Ten, kdo věří

jednoduchému prohlášení Bible o stvoření, může s jistotou vědět, že Bůh skutečně stvořil nebe i zemi mocí svého Slova. Fakt, že některý nevěřící o tom pochybuje a považuje to za bláznivé, neotřese poznáním věřícího, ani nedokáže, že ti neví o nic více, jako našim poznáním abecedy neotřese ani ho nevyvrátí negramotnost jiného člověka.

⁶Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všechen jejich zástup. Ž. 33:6. V Century Magazine z května 1891 byl velmi zajímavý popis tvorby hlasových obrazů. Článek měl nadpis „Viditelný zvuk.“ Watts Hughesová použila jednoduché zařízení na testování intenzity vokálních zvuků. Byla to elastická membrána, napnutá nad otvorem přijímače, do kterého se hlas přiváděl pomocí trubice se širokým náustkem. Tato membrána byla poprášená pískem anebo jemným práškem. Zjistilo se, že při zpívání do trubice se prášek jemně rozvířil vibracemi membrány, odpovídajícím vibracím hlasu a lišícími se výškou a intenzitou zvuku. To se samozřejmě dalo očekávat. Podivuhodné však bylo to, že každé kmitání vytvořilo podobu nějaké rostliny nebo květu, či dokonce nějaké nižší formy živočišného života. Něco podobného vidíme, když dýcháme na okenní sklo, když venku mrzne.

Zjistilo se, že když byl prášek suchý, danou podobu si po ukončení vibrace hlasu nezachoval. Proto ho mírně navlhčili, díky čemuž se tvary zachovaly a mohli je vyfotografovat. (Waggoner se zde odvolává na obrazy vytvořené hlasem.)

Ukazuje nám to, že když dech vychází z plic, má tvar živých věcí, což vnuklo zpěvačce tuto myšlenku:

„Uzavírám tuto moji krátkou studii o hlasových obrázcích na základě vlastního pozorování. Podotýkám, že pokusy jsem dělala jako vokalistka pomocí vlastního hlasu jako výzkumného nástroje. Musím ponechat jiným, kteří jsou lépe obeznámeni s přírodovědou, aby tyto jevy sladili s už známými fakty a zákony. Když jsem však procházela jednotlivými fázemi, tohoto průzkumu, vystávala pro mě jedna otázka za druhou, až jsem se ustavičně cítila tak, jako bych stála před záhadou, z velké části skrytou, i když určité záblesky byly zjevené. A také musím říci, že když jsem den po dni dávala svým zpěvem podobu těmto zvláštním tvarům, a když jsem vyšla ven dveřmi, viděla jsem jejich živou podobu v květech, kapradinách a stromech okolo sebe, a když jsem pozorovala, jak se tvoří malé kupky květinových obrazců a potom rozvíjejí své okvětní lístky tak, jako květ poupěte, probudila se ve mně naděje, že tyto skromné pokusy mohou naznačit něco, s ohledem na to, jak si příroda vytváří své vlastní nádherné formy a trochu napomoci zjevení dalšího ohniska ve velkém řetězci organizovaného vesmíru, který byl podle Svatého Písma utvořen Božím hlasem.“

Toto neuvádíme jako příklad toho, jak Hospodin na počátku slovem stvořil zem, neboť nemůžeme vědět, jak to dělal, ale pomůže nám to pochopit skutečnost. Člověk je stvořen k Božímu obrazu, ale nemá tvořivou moc. V jeho dechu může být jen podoba živých věcí, ale v Božím dechu nejsou jen tvary, ale živé věci samotné, neboť On je živý Bůh a zřídlo života. Když on mluví, slovo, které pojmenuje věc, obsahuje tu věc v sobě. To, co to slovo popisuje, existuje v něm v živé podobě.

Naznačují to slova apoštola Pavla o Bohu, že On nazývá ty věci, které nejsou, jakoby byli. Tuto vlastnost má jen Bůh. Když člověk pojmenuje věc, která není, jakoby byla, je to lež. Ale Bůh to dělá a nemůže lhát. Jak to? Jednoduše proto, že když On nazve nějakou věc jménem anebo řekne, že něco bude, už to existuje, i když to ještě není vidět. Ta věc je v jeho slovu. Když pojmenuje věc, která předtím neexistovala, v tom okamžiku ta věc bude, potom je to tak jisté, jakoby se již zjevila, protože skutečně existuje ve vysloveném slovu. Z tohoto důvodu je tolik prorocství v minulém čase, jakoby se už uskutečnily. Tak když měly být stvořeny světy, Bůh řekl a byly. Stvořil je dech Jeho úst.

Nyní se podíváme, jak pevný základ je dán věřícímu, který ví, že všechny věci byly stvořeny Božím slovem, a že když Bůh mluví, pojmenovaná věc existuje, plná života. Žalmista říká: **⁹Vyslechnu, co promluví Bůh Hospodin, zajisté vyhlásí pokoj pro svůj lid. Ž. 85:9. ¹⁴V něm je náš mír. Ef. 2:14.** Ale pokoj znamená spravedlnost, neboť čteme: **¹⁶⁵Hojný pokoj mají ti, kdo milují tvůj Zákon, o nic neklopýtnou. Ž. 119:165.** A znovu: **¹⁸Jen kdybys dal pozor na má přikázání, byl by tvůj pokoj jako řeka a tvá spravedlnost jako mořské vlny. Iz. 48:18.** Musí to tedy být tak, že když Bůh vyhlásí spravedlnost, vyhlásí pokoj. A je to tak, protože znovu čteme:

²¹Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez zákona, dosvědčovaná zákonem i proroky, ²²Boží spravedlnost skrze víru v Ježíše Krista pro všechny, kdo věří. Není totiž rozdílu: ²³všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; ²⁴jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši. ²⁵Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy. ²⁶Svou spravedlnost prokázal i v nynějším čase, aby bylo zjevné, že je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše. Řím. 3:21-26.

Všimněte si, že se o člověku tvrdí, že nemá spravedlnost. **¹²Není, kdo by činil dobro, není ani jeden. Řím. 3:12.** Nikdo v sobě nemá nic, z čeho by mohl stvořit spravedlnost. Boží spravedlnost je tedy doslova vložena a položena na všechny věřící. Potom jsou jí podle Písem oděni a naplněni. Stávají se skutečně spravedlností Boží v Kristu. A jak se to stane? Bůh vyhlásí u věřícího svoji spravedlnost. Vyhlásit znamená vyřknout. Tak Bůh mluví k hříšníkovi, který je nic a nic nemá a řekne: „Jsi spravedlivý.“ A ten věřící hříšník okamžitě přestává být hříšníkem a stává se Boží spravedlností. Boží slovo, které vyhlásilo spravedlnost, má ji v sobě a jen co hříšník uvěří a přijme to slovo vírou do srdce, v tom okamžiku má v srdci Boží spravedlnost. A protože ze srdce vycházejí věci života, vyplývá z toho, že v něm začal nový život – život poslušnosti Božím přikázáním. Víra je tedy skutečně podstatou věcí, ve které doufáme, protože si přivlastňuje Boží slovo, které je podstatou.

SLOVO – JISTÝ ZÁKLAD

To stejné slovo, které stvořilo zemi, ji i udržuje. Znovu citujme slova o Kristu: **¹⁶Neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti - a všechno je stvořeno skrze**

něho a pro něho. ¹⁷On předchází všechno, všechno v něm spočívá. Kol. 1:16-17. Spočívání znamená držet pohromadě. Proto všechno na zemi i země samotná vděčí za svoji pokračující existenci Kristu. Tak Pavel vyhlásil na Areopagu: ²⁸„Neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme. Sk. 17:28.

Toto udržování je Jeho slovem. Tedy: ¹Mnohokrát a mnohými způsoby mluvil Bůh k otcům ústy proroků; ²v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky. ³On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všecko svým mocným slovem. Když dokonal očistění od hříchů, usedl po pravici Božího majestátu na výsostech. Žid. 1:1-3. Kristus je Boží slovo. On je vyslovené slovo, a protože všechny věci trvají v NĚM, udržuje je Jeho mocné slovo.

Přečtěte si i slova, která napsal apoštol Petr: ⁵Těm, kdo toto tvrdí, zůstává utajeno, že dávná nebesa i země byly vyvolány slovem Božím z vody a před vodou chráněny. ⁶Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul. ⁷Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí. 2. Pt. 3:5-7. To stejné slovo, které stvořilo zem, způsobilo i její zaplavení potopou, vyvedlo ji přeměněnou z vod a stále ji udržuje. Proto musí být to slovo skutečně pevné. Je skutečnější a pevnější než země samotná, tak, jako základ věcí musí být pevnější než sama věc. To slovo žije a přebývá navěky. Proto ten, kdo mu věří, nebude nikdy v rozpacích.

Přijde čas, kdy ¹⁹země se rozlomí, země se rozkymácí, země se rozpadne. ²⁰Země se rozvrávorá, bude jak opilec, bude se zmítat jako budka. Dolehne na ni její nevěrnost, i padne a už nepovstane. Iz. 24:19-20. Kdy každý ostrov zanikne. A kdyby se i hory zřítily doprostřed moře i v tomto čase může křesťan říci: ²Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. ³Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří. Ž. 46:2-3.

STAVĚNÍ NA SLOVU

²⁴A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozvážnému muži, který postavil svůj dům na skále. ²⁵Tu spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům; ale nespádl, neboť měl základy na skále. ²⁶Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku. ²⁷A spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a obořily se na ten dům; a padl, a jeho pád byl veliký. Mat. 7:24-27.

Kristus je skála. O dávných Izraelcích čteme, že ⁴pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. 1. Kor. 10:4. Žalmista říká: ⁷Jen on je má skála, má spása, můj nedobytný hrad, mnou nic neotřese. Ž. 62:7. Těm, kteří ho přijímají jako svůj pokoj, je řečeno: ¹⁹Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině. ²⁰Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. Ef. 2:19-20. Nejsme postaveni na apoštolech a prorocích, ale na základě, na kterém stavěli oni. ¹¹Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. 1. Kor. 3:11.

Podle Kristových slov v kázání na hoře stavíme na skále nasloucháním a činěním Jeho slov. Boží slovo je vdechnuté Bohem, a proto je plné Jeho vlastního života. **17Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova. Řím. 10:17.** A Kristus přebývá v srdci vírou. Proto má slovo Krista v sobě, neboť přivádí Krista do srdce. Slovo člověka platí pro člověka samotného. Je hodné jen tolik, kolik je hodný on. Když je to ničemník, jeho slovo nestojí za nic, ale když čestný muž, který něco slíbil, jeho slovo má takovou cenu, jako on anebo jako všechno to, co může udělat. To slovo ho reprezentuje. Říkáme, že člověk udělá věc, kterou udělá sluha, když poslechl jeho slovo. Tak i Boží slovo stojí samo za sebe. Jakou cenu má Bůh, takovou má i Jeho slovo. Představuje Ho, neboť je plné Jeho života.

Abraham je nádherným příkladem stavění na Kristu vírou v Jeho slovo. Bůh dal Abrahamovi zaslíbení, které bylo, podobně jako všechna Boží zaslíbení, v Kristu. Záznam o Abrahamovi říká: **6Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost. Gen. 15:6.** Na výrazu „Uvěřil Hospodinovi“ je něco velmi zvláštního. Slovo překládané jako „uvěřil“ je z hebrejského slova „amen“, které nejpřesněji vyjadřuje to hebrejské slovo a nepřekládá se, ale jednoduše se přepíše. Je to hebrejské slovo a objevuje se v různých jazycích, do kterých byla Bible přeložená – v řečtině, latině, francouzštině, němčině, dánštině, angličtině atd. Všichni mají to stejné slovo „amen“.

Hlavní myšlenkou slova je pevnost, spojuje se s představou spolehlivosti a stability. Definovat se dá rozmanitě, ale tato myšlenka je vždy přítomná. Jednou definicí je „stavět na nebo záviset na“. Abraham tedy doslova stavěl na Bohu, a to se mu počítalo za spravedlnost. Je to v souladu s myšlenkou, že Hospodinovo slovo je základ. Do našeho běžného jazyka se přenáší hlavní myšlenka, že slovo je něco pevného, na čem se dá stavět. Když o někom řekneme, že na jeho slovo se můžeš spolehnout, znamená to, že tomu můžete připisovat význam. Když to platí o člověku, o co více o Bohu! Můžeme se opřít o Jeho slovo, neboť nás vždy podrží.

Napomáhá to lepší představě o biblickém významu víry, než jaká se běžně zastává. Lidé si všeobecně myslí, že věřit není nic víc, než souhlasně přikývnout. Jenomže věřit Pánu je víc, než jen to. Znamená to považovat to slovo za nejjistější věc ve vesmíru, protože ono ho udržuje a založit na něm celou duši a všechny naděje, i když tomu zdánlivě všechno protirečí. Znamená to kráčet tam, kde jakoby nebylo nic, za předpokladu, že je tam Pánovo slovo, věduce, že je pevným základem.

V předu jen nicota a vzadu též:
kde kráčíš vírou
krom prázdna víc nenajdeš
- v tom pod nohou skála.

Když Pán, kráčející po vodě řekl Petrovi: „Pojď,“ Petr vystoupil z lodky a pustil se k Němu. Je proti přírodě, aby člověk chodil po vodě. Je nemožné, aby ho udržela. Co drželo Petra? To slovo „Pojď.“ Když Pán vysloví slovo, věc, kterou popisuje je v něm. A tak, když řekl Petrovi: „Pojď,“ moc jít byla v tom slově. Jen na

něm Petr kráčel, pokud vůbec kráčel. Když se rozhlédl kolem sebe na bouřlivé vlny, začal klesat. Proč? Protože tehdy zapomněl na to slovo a myslel jen na vodu. Jen co zanechal slovo, začal klesat, neboť voda ho nedokázala udržet. Jan Pánovo slovo ho mohlo držet nad hladinou. Kdyby Pánovo slovo řeklo Petrovi, aby kráčel ve vzduchu, udělal by to právě tak lehce jako na vodě. Pánovo slovo neslo Eliáše vzduchem a brzy to udělá pro všechny, kteří poznají jeho moc.

Všimněte si však skutečnosti, že když Abraham stavěl na Pánu, počítalo se mu to za spravedlnost. Pán se ve svých výpočtech nikdy nemýlí. Když se Abrahamovi počítala jeho víra za spravedlnost, bylo to proto, že skutečně spravedlností byla. Jak to? Protože když Abraham stavěl na Bohu, stavěl na věčné spravedlnosti. **¹⁶Hospodin je přímý, skála má, a podlosti v něm není! Ž. 92:16.** Stal se jedním s Pánem, a tak byla Pánova spravedlnost jeho vlastní.

⁷Co vysloví Hospodin, jsou slova ryzí, stříbro přetavené do kadlubu v zemi, sedmkrát protříbené. Ž. 12:7. Proto ten, kdo staví na skále Ježíše Krista a přijímá jeho slovo v živé víře, staví na vyzkoušeném základě. Tak čteme: **¹Odhodte tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku, závist, jakékoliv pomlouvání ²a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení; ³vždyť jste `okusili, že Pán je dobrý!` ⁴Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je `vyvolený a vzácný`. ⁵I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista. ⁶Neboť v Písmu stojí: `Hle, kladu na Siónu kámen vyvolený, úhelný, vzácný; kdo v něj věří, nebude zahanben.` 1. Pt. 2:1-6.**

Sílu tohoto nevidíme tak jasně, pokud si nepřečteme pasáž Písma, citovanou apoštolem v souvislosti s tou, kterou jsme uvedli ze Spasitelova kázání na hoře. Připomínaje si tu druhou čteme z Izajášova proroctví: **¹⁶Proto praví toto Panovník Hospodin: "Já to jsem, kdo za základ položil na Sijónu kámen, kámen osvědčený, úhelný a drahý, základ nejpevnější; kdo věří, nemusí spěchat. ¹⁷Za měřicí šňůru беру právo, za olovnici spravedlnost. Lživé útočiště smete krupobití a skrýši zaplaví vody. ¹⁸Vaše smlouva se smrtí bude zrušena a vaše úmluva s podsvětím neobstojí. Valí se bičující příval! Až se přežene, budete po něm jak zdupaná země. ¹⁹Kdykoli se přičene, sebere vás. Jitro co jitro se přežene, dnem i nocí. Hrůza ochromí ty, kdo pochopí tu zvěst." Iz. 28:16-19.**

Kristus je vyzkoušený základ. Spravedlnost je olovnice, podle které se On klade. Jeho povaha je dokonale vyvážená a spravedlivá. Satan vyzkoušel všechno svoje umění, když se pokoušel svést Ho k hříchu, ale neuspěl. Kristus je jistý základ. Jak řekl On sám, stavíme na Něk, když věříme Jeho slovu. Velká voda jistě přijde. Záplava smete všechny lži a všechny, kteří stavěli na nepravém základu. Dům postavený na písku určitě spadne. Když začne zuřivě dorážet bouřka, ti, kteří se utíkali ke lžím, si budou útekem chtít zachránit životy, když se jejich základ začne kymáčet. Jenže povodeň je odnese. Toto je obraz popsáný v těch dvou pasážích Písma.

Úplně jinak to bude s těmi, kteří stavěli na Skále věků. Ten spolehlivý základ odolá každému nárazu větru. Nic jím neotřese. Ti, kteří na něm stavěli, nebudou

spěchat. Mnohokrát si ověřili, že je to bezpečné útočiště, a tak mohou spokojeně pozorovat příval. Nemusí utíkat jako o život. Stavěli na skále a jsou tak bezpeční, jako ona samotná. Proč? Protože jsou skutečně její součástí. Skála totiž posilňuje všechny, kteří na ní stavějí. Poslouvejte slova apoštola: ³²Nyní vás svěřuji Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vás proměnit a dát vám podíl mezi všemi, kdo jsou posvěceni. Sk. 20:32. Když člověk staví na Skále, Skála samotná, která je živá, vrostle do něho, takže stavba a základ jsou jedno. Ukazují to mnohé pasáže Písma. Několik si jich zopakujeme:

¹¹A on, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou z téhož Otce. Proto se nestydí nazývat je svými bratry. Žid. 2:11.

¹⁹Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině. ²⁰Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. ²¹V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený v Pánu; ²²v něm jste i vy společně budováni v duchovní příbytek Boží. Ef. 2:19-22.

⁴Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je `vyvolený a vzácný`. ⁵I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista. 1 Pt. 2:4-5.

⁶Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. ⁷V něm zapuštěte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky. Kol. 2:6-7.

Zde jsme spojili obraz domu s obrazem rostliny. Je to dokonale přirozené, protože Skála, na které stavíme, je živý kámen a dává život těm, kteří na ní stavějí, takže jako živé kameny rostou do budovy. Apoštol Pavel spojuje ty dva obrazy. ⁹Vy jste Boží pole, Boží stavba. 1. Kor. 3:9.

Nádherně to vyjadřuje i Jóšafatova výzva k Izraeli, když na Hospodinův příkaz vyšli proti velké přesile, věřice Jeho slovu, že bude bojovat za ně. ²⁰Za časného jitra vytáhli na tekójskou poušť. Když vycházeli, Jóšafat se postavil a řekl: "Slyšte mě, Judejci i obyvatelé Jeruzaléma! Věřte v Hospodina, svého Boha, a budete nepohnutelní; věřte jeho prorokům a bude vás provázet zdar." 2. Par. 20:20. Tak jako v případě Abrahama, slovo „věřit“ je zde z hebrejského slova „amen.“ Slovo „upevnění“ je také jinou formou toho stejného slova. Daná pasáž by se proto mohla správně přetlumočit takto: „Stavějte na Hospodinu, svém Bohu, tak budete vystavěni.“

POSELSTVÍ ÚTĚCHY

Podívejme se ještě na jednu věc, která nám ukáže naději a útěchu obsaženou ve věcech napsaných předtím. 40. kapitola Izajáše je celá poselstvím útěchy. Začíná takto: ¹"Potěšte, potěšte můj lid," praví váš Bůh. Iz. 40:1. Potom následuje ubezpečení o odpuštění a za ním dává hlas volajícího na poušti zvláštní poselství. Je jím moc Božího slova v protikladu se slabostí lidí. ⁶Hlas toho, jenž praví: "Volej!" I otázal se: "Co mám volat?" "Všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho spolehlivost jak polní kvítí. ⁷Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na něj vítr

Hospodinův. Věru, lid je pouhá tráva. ⁸Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stále navěky." Iz. 40:6-8.

Dále následují příklady moci slova. Jsou vzpomenuty skutky stvoření a Boží moc je dávana do protikladu se slabostí lidí. Potom přichází ta nádherná pasáž: ²⁵"Ke komu mě chcete připodobnit, aby mi byl roven?" praví Svatý. ²⁶"K výšině zvedněte zraky a hleďte: Kdo stvořil toto všechno?" Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a všechny volá jménem; má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí mu ani jedna. Iz. 40:25-26.

Jsme zde opět odkázáni na skutečnost, že Bůh podepírá nebesa, že právě Jeho moc drží nebeská tělesa na jejich místech. Kdyby nebylo Jeho přímého zákroku, nastal by chaos. Následující verše předkládají tento fakt Božímu lidu jako zvláštní povzbuzení: ²⁷Proč říkáš, Jákože, proč, Izraeli, mluvíš takto: "Má cesta je Hospodinu skryta, můj Bůh přehlíží mé právo"? ²⁸Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdlený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. ²⁹On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. Iz. 40:27-29.

Jaké je to poučení o důvěře! ¹²Bůh promluvil jednou, dvojí věc jsem slyšel: Bohu patří moc. Ž. 62:12. Ta moc podepírá nebesa a udržuje hvězdy a planety na jejich oběžných drahách. A právě tuto moc dává zemdleným a těm, kteří nemají moc, pokud mu důvěřují. Ať ten, kdo je sklíčený, stráví chvíli uvažováním o nebesích a myslí na tuto pasáž. Lépe než jindy si uvědomí, co má na mysli apoštol, když říká: ¹¹Z moci jeho božské slávy nabudete síly k trpělivosti a radostné vytrvalosti. Kol. 1:11.

Co nám má toto všechno ukázat? Moc slova. Neboť je to slovo Jeho moci, které udržuje všechny věci. Je to slovo Hospodinovo, které všechno stvořilo. Jsme na něj upozorněni v první části kapitoly, v protikladu ke všem lidem, jako na slovo trvajícím navěky. Přečtěte si nyní celou 40. kapitolu Izajáše, hlavně 6.-8. a 26. verš a potom poznámku apoštola Petra:

²³Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží. ²⁴Neboť všichni lidé jako tráva a všechna jejich krása jako květ trávy. Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává na věky. Máme zde citát z Iz. 40 o Božím slovu, které tvoří a udržuje všechny věci. Je to živé slovo, které je životem a silou všech věcí. Všechno to vnímejte a potom si přečtěte závěrečná slova apoštola: ²⁵to je to slovo, které vám bylo zvěstováno v evangeliu. 1 Pt. 1:23-25.

Evangelium je tedy jednoduše tvořivá Boží moc, použitá pro lidi. Každé evangelium, které vynechává stvoření anebo nekáže tvořivou Boží moc, jak ji vidíme v Jeho stvořených věcech, a které tou mocí lidi nepotěšuje a nevyzývá je, aby ji měli stále na paměti, jako jediný zdroj síly, je „jiným evangeliem“, jež evangeliem jednoduše vůbec není, neboť jiné nemůže být.

Přesně toto se máme naučit „na počátku.“ Ten, který se to naučil je novým stvořením v Kristu. Je připraven naučit se to, co následuje. Totiž lekci o růstu. S těmito úžasnými fakty v mysli, jak zbytečné se zdají být obavy některých: „Bojím se, že když začnu křesťanský život, nevydržím.“ Samozřejmě, vy byste nedokázali

vydržet. Jste bez síly, ale pomoc byla vložena na Toho, který je mocný. On vás může uschopnit, abyste obstáli a držet vás až do konce. ⁵Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. 1 Pt. 1:5. Proto:

²⁴Tomu pak, který má moc uchránit vás před pádem a postavit neposkvrněné a v radosti před tvář své slávy, ²⁵jedinému Bohu, který nás spasil skrze Ježíše Krista, našeho Pána, buď sláva, velebnost, vláda i moc přede vším časem i nyní i po všechny věky. Amen. Juda 24-25.

BUĎ SVĚTLO

³"Buď světlo!" A bylo světlo. ⁴Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy. Gen. 1:3-4.

Až do této doby byla tma nad propastí. Ne taková, na jakou jsme zvyklí anebo i v té nejhlubší temnotě, jakou člověk od té doby poznal (snad s výjimkou rány tmy v Egyptě), byla vždy určitá příměs světla. Určité světlo temperuje tmu i v černé noci bez měsíce a hvězd, ale tam byla tma, jakou si člověk neumí ani představit, neboť světlo ještě nebylo stvořené.

Bůh přikázal, aby z této husté tmy zazářilo světlo. Apoštol nám říká, že Bůh přikázal světlu, aby zazářilo z temnoty. Znovu jsme zde nuceni vidět zázrak tvořivé moci. Bůh nepracuje tak, jako člověk. Když člověk něco vytváří, musí mít veškerý materiál připravený po ruce. Bůh není takto omezený. Úplná nicota je pro Jeho záměr právě tak vhodná jako cokoliv jiného. ²⁷Ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; ²⁸neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic - ²⁹aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem. 1. Kor. 1:27-29. Toto je učiněno kvůli nám, abychom se naučili vkládat svoji důvěru v Něho.

Když tedy Bůh chtěl stvořit světlo, dal mu zazářit ze tmy. Máme říci, že ho stvořil ze tmy? Nebylo by to nesprávné, protože je to v Boží moci. ¹¹Kdybych řekl: Snad mě přikryje tma, i noc kolem mne se stane světlem. ¹²Žádná tma pro tebe není temná: noc jako den svítí, temnota je jako světlo. Ž. 139:11-12. A o útěše svého lidu v době soužení říká Bůh toto: ¹⁶Slepé povedu cestou, již neznají, stezkami, o nichž nic nevědí, je budu vodit. Tmu před nimi změním v světlo, pahorkatiny v rovinu. Toto jsou věci, jež učiním, od toho neupustím. Iz. 42:16.

Pro Pána není nic příliš těžké, On sám je zdrojem všeho. Moudrý člověk vidí Boha ve všech Jeho dílech. On vtláčil svoji pečeť do všeho stvoření a vše je označené Jeho vlastní osobností. Hustá tma pohanství vzešla z převrácení této pravdy. Namísto toho, aby ve všem viděli Boží moc, řekli, že všechno je Bůh. Tak přeměnili Boží pravdu v lež. Ale faktem je, že všechno povstalo ze samotného Boha. Tak Bůh mohl dát zazářit světlu z temnoty, neboť On sám je světlo. ⁵A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji oznamujeme: že Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy. 1. J. 1:5.

Takže při studiu stvoření nezapomeňme, že Kristus je Stvořitel. On je Boží moudrost a moc. Byl to On, kdo stvořil světlo. Stvořil ho ze sebe, neboť v Něk jsou stvořeny všechny věci. Kristus je světlem světa nejen v duchovním slova smyslu.

Světlo, které těší oči celého lidstva, září na ně z Krista. Viditelné nás má poučit o neviditelném. Z přirozeného se máme učit o duchovním. Fyzické světlo, které svítí ve světě, nás poučuje o tom, že Bůh je světlo, a to duchovní světlo od Něj svítí zdarma všem a stejně se chápe. ⁴Ve tmách vzchází přímým světlo Ž. 112:4, takže může říci: ⁸"Neraduj se nade mnou, má nepřítelkyně! Padla-li jsem, povstanu, sedím-li ve tmě, mým světlem je Hospodin. Mich. 7:8.

Kristus je světlo světa. Čtete, že když šel do Galileje, naplnila se slova proroka o té zemi. ¹⁵Země Zabulón a Neftalím, směrem k moři za Jordánem, Galilea pohanů - ¹⁶lid bydlící v temnotách uvidí veliké světlo; světlo vzejde tům, kdo seděli v krajině stínu smrti. Mat. 4:15-16. Hřích je tma. Pochází od knížete temnoty a přináší temnotu. Hospodinovo slovo je světlo, ale když Pán přišel na zem, bylo před lidmi prakticky skryté. Lidé, kteří si namlouvají, že jsou moudří, se chopili „výkladu“ Božího zákona a v důsledku toho ho přikryli. Odňali klíč k poznání. Přesně tak to bylo ve středověku, všeobecně známém jako temný středověk, neboť Bible byla tehdy zakázaná. Uvěznili ji v tmavé cele a její paprsky neosvětlovaly lidi. Ti hledali ve tmě cestu ke světlu a nevěděli, kudy se mají dát. Ze země téměř odešlo poznání Boha, protože i samotní kněží, jejichž rty měly uchovat poznání, nepoznali živé výroky. Satan způsobil, že převládly falešné představy o Bohu a o tom, co je správné.

V temnotě podobné této přišel Kristus, Světlo světa. Těm, kteří seděli ve tmě, zazářilo světlo. Světlo zářilo ve tmě a ta ho nepohltila. Nic nemohlo uhasit to svaté, živé Světlo. Když lidé tápali ve tmě a neznali cestu pravdy, světlo Kristova života zazářilo ve tmě, aby jim ukázalo cestu. Všechno toto viděl staříček Simeon, když vzal do náručí maličkého Ježíše a řekl: ³⁰"Neboť mé oči viděly tvé spasení, ³¹kteřé jsi připravil přede všemi národy - ³²světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael." Luk. 2:30-32.

SVĚTLO ŽIVOTA

Tak, jako je temnotou hřích, je jí i smrt. ¹²Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili. Řím. 5:12. ⁶Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. Řím. 8:6. ¹⁵Dokonáný hřích plodí smrt. Jak. 1:15. ⁵⁶Zbraní smrti je hřích a hřích má svou moc ze zákona. 1. Kor. 15:56. Hřích a smrt pocházejí od Satana, neboť ten má moc smrti. Proto je nám řečeno, že nezápasíme s tělem a krví, ale s mocnostmi temnoty tohoto světa. Tma tohoto světa je tma hříchu, a to je temnotou stínu smrti. A světlo, které září takovým, je světlo Kristova bezhříšného života.

Tak, jako je hřích smrtí, spravedlnost je životem. Mysl Ducha je život. Smýšlet duchovně znamená mít Božího Ducha, takže Jeho život je spravedlnost. Znamená to mít Boží zákon v mysli, neboť víme, že zákon je duchovní. Tmu může rozehnat jen světlo. Proto to jediné, co může odejmout hřích, je spravedlnost. A jediné, co může překonat smrt, je život.

Jenže život člověka nemůže zvítězit nad smrtí, protože je smrtí samotnou. Hřích je lidskému srdci přirozený. ²¹Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé

myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, ²²cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost. ²³Všecko toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka. Mar. 7:21-23. Ale srdce je sídlem života, ²³vždyť z něho vychází život. Př. 4:23. A protože smrt a hřích ve všech svých rozmanitých podobách vycházejí ze srdce, vyplývá z toho, že samotný zdroj lidského života je otrávený smrtí. Život člověka je jen živou smrtí. Když apoštol Pavel želel nad úplnou hříšností přirozeného člověka, vykřikl: ²⁴Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? Řím. 7:24.

Jen a jen spravedlnost je životem, proto člověk nemůže mít naději na život sám ze sebe, neboť ze sebe spravedlnost nedostane. ⁴⁵Dobrý člověk z dobrého pokladu svého srdce vydává dobré a zlý ze zlého vydává zlé. Luk. 6:45. Člověk má od přírody ve svém srdci jen zlo, proto může působit jen zlo. Písma o tom přinášejí dostatek důkazů. Dejme jim tedy slovo.

²³všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy. Řím. 3:23. ¹²všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden. Řím. 3:12. ⁷Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu. ⁸Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. Řím. 8:7-8. Nezáleží na tom, jak velmi si člověk přeje konat správné věci, nemá sílu je vykonat. ¹⁷Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete. Gal. 5:17.

Ze zlého může vzejít jen zlé a srdce člověka vydává jen zlé, proto je tvrzení, že člověk může sám od sebe udělat něco dobrého popřením Písma. Zaprvé proto, že Bible říká, že nemůže. Zadruhé každý, kdo říká, že v člověku je nějaká síla pro konání dobrého, popírá zlo v něm. V člověku totiž od přírody nemůže být trochu zla a trochu dobra. Z jednoho pramene nemůže vytékat sladká i hořká voda. Trochu otrávené vody nakazí celé zřídlo. ⁶Trocha kvasu všechno těsto prokvasí. 1. Kor. 5:6. Pokud je tedy v člověku přirozeně nějaké zlo, musí být, jak říká Písmo, celý zlý. Proto když někdo říká, že může sám od sebe udělat nějakou dobrou věc, jakkoli malou, popírá, že v něm je třeba jen stopa zlého. Jenomže Kristus říkal pravdu o člověku těmito slovy: ⁵Neboť beze mne nemůžete činit nic. Jan 15:5.

Zatřetí ten, kdo říká, že sám od sebe dokáže konat dobro, může ještě tvrdit, že dokáže udělat dobré ze zlého. Mnozí otevřeně tvrdí, že zlo je jen nerozvinuté dobro, ale toto tvrzení neprosazují o nic silněji než ti, kteří si myslí, že sami od sebe dokážou činit dobré. Výrok, že zlo je nerozvinuté dobro, je popřením Bible. Ta říká, že v člověku není nic dobrého. A oznámit, že hřích se může změnit na dobro, znamená povyšovat se nad Boha, neboť Ten to nedokáže. Kdyby ano, popřel by sám sebe, neboť On je spravedlnost.

Dobrý je jen Bůh. Písmo to jasně říká: Když byl Kristus na zemi, ¹⁷přiběhl k němu nějaký člověk, a poklekl před ním a ptal se ho: "Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?" ¹⁸Ježíš mu řekl: "Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh." Mar. 10:17-18. Dobrý je jen Bůh, proto z toho vyplývá, že kdyby někdo jiný tvrdil, že v sobě má dobro, dělá se rovným Bohu. Dělá se vlastně Bohem.

Je jasné, že pokud má člověk dostat spravedlnost, musí to být od někoho mimo něj. Musí se vlastně stát jiným člověkem. Musí mít život úplně odlišný od svého přirozeného života. Vyjadřuje to často vyjadřovaná touha žít jiným životem. Přesně to, potřebuje udělat každý. Problém je v tom, že mnozí se o to pokoušejí se starým životem hříchu, a to je nemožné. Aby člověk žil život odlišný od nynějšího, musí mít jiný život.

Z posledního citovaného textu je zřejmé, kde ho musí dostat. Dobrý je jen Bůh. Jeho život je ztělesněné dobro. Boží život spočívá v dobrých skutcích. Život člověka je takový, jako jeho cesty a všechny Boží cesty jsou spravedlivé. Vyjadřuje je Boží zákon, neboť čteme: **¹Blaze těm, kdo vedou bezúhonný život, těm, kdo žijí tak, jak učí Hospodinův zákon. ²Blaze těm, kdo zachovávají jeho svědectví, těm, kdo se na jeho vůli dotazují celým srdcem. ³Ti podlosti nepáchají, jeho cestami se berou. Ž. 119:1-3.** A Jeho cesty jsou o tolik vyšší než cesty člověka, o kolik jsou nebesa vyšší než země.

Člověk může mít Boží spravedlnost. Spasitel řekl svým učedníkům: **³³Hledejte především jeho království a spravedlnost Mat. 6:33.** Ale kde ho máme hledat? V Kristu, neboť Bůh Ho učinil pro nás **³⁰moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykopením. 1. Kor. 1:30.** V Něm se můžeme stát Boží spravedlností. Ale Boží spravedlnost je Jeho život, proto není možné, abychom měli Jeho spravedlnost bez Jeho života. Tento život je v Kristu, neboť Kristus je Bůh a Bůh byl v Kristu, smiřující svět se sebou. Jediný dokonale spravedlivý život prožitý na této zemi byl Kristův život. Jen Jeho život mohl odolat hříchu. **⁵A víte, že Syn Boží se zjevil, aby hříchy sňal, a v něm žádný hřích není. 1. J. 3:5.** Kristův život je Boží spravedlnost. Ten máme hledat.

Jenže člověk nedokáže žít Boží život, žít ho dokáže jen Bůh sám. Bylo by nanejvýš troufalé, aby si někdo myslel, že může žít Boží život. Ten se musí zjevovat v člověku, pokud má nějakou spravedlnost, ale žít ho musí sám Bůh. Apoštol Pavel to vyjadřuje takto: **²⁰Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne. Gal. 2:20.**

Znovu si všimněte, jak lehce se může člověk postavit nad Boha. Spravedlnost je život, ba Boží život, proto je očividné, že když člověk tvrdí, že má v sobě život, že od přírody má v sobě princip, který nijak nemůže zemřít, je to to stejné, jakoby řekl, že má v sobě spravedlnost a tedy znovu nepřímou tvrdí, že je Bůh. Je to člověk hříchu.

Přesně tento názor bránil farizeům v přijetí Krista. Oni **⁹si na sobě zakládali, že jsou spravedliví. Luk. 18:9.** Vyznávali, že věří ve věčný život a s tímto na zřeteli zkoumali Písma, ale Ježíš jim smutně řekl: **⁴⁰Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život. Jan 5:40.** Proč k Němu nechtěli přijít, aby měli život? Protože si mysleli, že ho mají sami v sobě. Neboť spravedlnost je život. Kristus přišel na tuto zem s jediným záměrem. Dát život lidem, protože kvůli hříchu ho ztratili. Dává nám život a ten nám dává Jeho spravedlnost. Jediný důvod, proč někdo nepřijde ke Kristu je ten, že si myslí, že ho už má. Znovu opakuji, že každý, kdo tvrdí, že je možné mít

věčný život bez Krista, tvrdí tím, že bez Krista můžeme mít i spravedlnost. Toto dvojí musí jít spolu.

Přečtěme si několik známých textů, abychom si tuto skutečnost lépe zapamatovali. ¹⁶Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Jan 3:16. ²stejně, jako jsi učinil, když jsi mu dal moc nad všemi lidmi, aby vše, co jsi mu svěřil, dal jim: život věčný. ³A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíš Krista. Jan 17:2-3. ⁵³Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Jan 6:53. ⁵⁷Jako mne poslal živý Otec a já mám život z Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude mít život ze mne. Jan 6:57. Tento život v člověku je jedinou cestou spravedlnosti. Máme dosáhnout Boží spravedlnosti v Něm.

Tento život nám patří vírou, neboť spravedlivý bude žít z víry. To neznamena, že ten život není skutečný, ale to, že získat se dá jen vírou. Tak, jako jsme ho přijali, musíme si ho i zachovat. ⁶Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. Kol. 2:6. Člověk nemá tento život podle svého práva a ve vlastní síle. Je to Boží život, ne lidský. ¹¹A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. ¹²Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život. 1. J. 5:11-12. Je to Ježíšův život zjevený ve smrtelném těle. (viz. 2. Kor. 4:11).

Tento život je světlem lidí. ¹²Ježíš k nim opět promluvil a řekl: "Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života." Jan 8:12. Tento život je spravedlnost daná lidem tak, jako denní světlo. Je hojná jako denní světlo a je jí dost pro všechny. Pro světlo je příznačné, že se může znásobovat. Jedna pochodň může zapálit tisíc dalších a přece bude mít stále tolik světla jako na začátku. Tak je to i se světlem Kristova života. U Něho je zřídlo života. V hojnosti přichází od Něj. Může dát život každému člověku na světě, pokud by ho všichni chtěli přijmout. A přece mu z něj zůstane stále tolik jako na začátku. Může žít v plnosti v každém člověku. Každému, kdo věří, je užitečný celý Kristův život. Kristus není rozdělený.

Ten, kdo sedí ve stínu smrti, vržený hříchem, může ho rozehnat, když dovolí, aby mu zazářilo světlo. To světlo se má v plnosti projevit v církvi před koncem, takže Kristův život bude zjevený před světem tak jasně, jako když byl Kristus osobně zde na zemi. Bude to zástava, kolem které se shromáždí tisíce, tak, jako v den Letnic. Právě o tomto světle Kristova života mluví prorok těmito slovy: ¹"Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, vzešla nad tebou Hospodinova sláva. ²Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva. ³K tvému světlu přijdou pronárody a králové k jasu, jenž nad tebou vzejde. Iz. 60:1-3. Všechno toto, ba ještě mnohem více než může vyjádřit pero neinspirovaného člověka, nás učí jednoduchá slova: ³I řekl Bůh: "Bud' světlo!" A bylo světlo. Gen. 1:3.

2. DEN: OBLAKA JSOU PRACHEM JEHO NOHOU

⁶I řekl Bůh: "Bud' klenba uprostřed vod a odděluj vody od vod!" ⁷Učinil klenbu a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou. A stalo se tak. ⁸Klenbu nazval Bůh nebem. Byl večer a bylo jitro, den druhý. Gen. 1:6-8.

Při prvním zamyšlení se zdá, jakoby bylo dílo prvního dne velmi skromné, ale první myšlenky člověka o Boží práci jsou vždy velmi omezené. V tomto krátkém záznamu nacházíme nádherné poučení o naději a útěše. Práce vykonaná v tento den se v Bibli často připomíná jako příklad náramné Boží moci a jako připomínka, že Boží moc je nadějí člověka.

Kniha Jób obsahuje několik velkolepých popisů Boží moci a majestátu. ⁷On roztáhl sever nad pustotou, nad nicotou zavěsil zemi, ⁸vody zabaluje do oblaků, mračno pod nimi se neprotrhne. Jób 26:7-8. Koho kdy unaví pozorování různých tvarů oblaků? Ustavičně vyvolávají úžas. A vzápětí myšlenky o úžasné moci, kterou představují. Jen pomyslete na obrovské množství vody, které zadržují, aby je vylily na zem ve stanovený čas! Neboť déšť přichází na přímý osobní zásah Pánové moci. Věda nám může částečně říkat, jaké podmínky musí být splněny, než začne pršet a může předpovídat déšť se značnou přesností, ale to nevyvrací skutečnost, že déšť přikazuje sám Bůh.

Člověk zaznamenal mnoho z Božího působení a dá se pozorovat ještě o mnoho více. A Bůh chce, abychom to dělali. ⁴On zajistil památku svým divům. Ž. 111:4. Jenže pozorovat je máme jen s tím záměrem, abychom v nich viděli Jeho. Ti, kteří pozorují Boží stvoření jen proto, aby je připisovali bohyni zvané Příroda, jakoby Bůh samotný do toho nebyl zapojen, nemají ze studia žádný užitek. To, co lidé nazývají přírodou, je jednoduše to, co se vypožarovalo z Božích cest. Nikdy nebyla daná lepší definice, jako je tato: „Přírodní zákony jsou Boží zvyky.“ Když však člověk vyčerpá všechnu svoji zručnost v pozorování a výpočtech Božích cest, Ještě stále musí pamatovat na to, že to je ¹⁴jen část jeho cest; zaslechli jsme o něm pouhý šelest, kdo může porozumět hřímání jeho bohatýrské síly? Jób 26:14. Není možné, aby smrtelný člověk rozluštil všechny cesty Nekonečného Boha, a proto je lidská věda v nejlepším případě velmi omezená.

Řekli jsme, že prší díky přímé osobní Pánovi moci. Přečtěme si následující: ¹⁰Avšak Hospodin je Bůh pravý. On je Bůh živý a Král věčný. Před jeho rozlícením se chvěje země, pronárody neobstojí před jeho hrozným hněvem. ¹¹Řekněte jim toto: "Bohové, kteří neudělali nebe ani zemi, zmizí ze země i zpod nebes." ¹²On svou silou učinil zemi, svou moudrostí upevnil svět, svým rozumem napjal nebesa. ¹³Když vydá hlas, shlukují se na nebi vody, přivádí mlhu od končin země, déšť provází blesky, ze svých zásobnic vyvádí vítr. Jer. 10:10-13.

Co nás to má naučit? Vždy moci Božího slova. Nejen jednoduché moci Pánova slova, ale i Boží moudrosti a moci, kterou na nás dýchá to slovo spravedlnosti. Přečtěme si znovu z knihy Jób. 28. kapitola je jednou z nejdokonalejších a nejvznešenějších skladeb známých v jakémkoli jazyce a z její druhé části citujeme tato slova: ²⁰Odkud tedy přichází moudrost? Kde je místo rozumnosti? ²¹Je utajena před očima všeho živého, zahalena i před nebeským

ptactvem. ²²Říše zkázy a smrt říkají: »Pouze jsme zaslechly pověst o ní.« ²³Jenom Bůh rozumí její cestě, on zná také její místo, ²⁴neboť on dohlédne až do končin země, vidí vše, co je pod nebem. ²⁵Když větru udělil prudkost a vody odměrkou změřil, ²⁶když dešti stanovil cíl a cestu bouřnému mračnu, ²⁷hned tehdy ji viděl a vyprávěl o ní, učinil ji nepohnutelnou a také ji prozkoumal ²⁸a řekl člověku: „Hle, bát se Panovníka, to je moudrost, vystříhat se zlého, toť rozumnost.“ Jób 28:20-28.

Žalmista nám říká, že ⁵Hospodinova milosrdenství je plná země. Ž. 33:5. Bůh si přeje, abychom se ze všeho v přírodě naučili o NĚm a Jeho lásce. Boží služebníci v každém věku přijali něco z těchto ponaučení. Zejména ti svatí muži, ve kterých působil Boží Duch, aby vyslovovali Jeho slova, viděli Boha v Jeho dílech. Ale v těchto dnech, stejně jako za dnů dávných filozofů, lidé ve své domnělé moudrosti neradi ponechávají Boha ve svém poznání, a tak Ho ze svých výpočtů vypustili. Příliš mnozí při studiu pozemských a nebeských věcí místo toho, aby byli naplněni úžasem a chválou nad velkou Boží mocí, která je v nich zjevená, žasnou nad svými vlastními překvapujícími výsledky, až nabydou dojmu, že oni stvořili věci, které objevili. Zapomínají na to, že ty věci existovaly dávno před tím, než se oni narodili a téměř si představují, že když je objevili, dali jim vznik. O lidech, kteří napsali Bibli, mluví s opovržlivou lítostí jako o takových, kteří žili v horších dobách, než jsou ty naše, kdy věda neudělala žádné objevy, a kteří byli dost prostí na to, aby si mysleli, že tyto věci, které vidíme a bez váhání vysvětlujeme, byly přímým Božím působením. No, je o mnoho lepší být prostý než mít mnoho moudrosti, která však nepřichází od Boha, ani k Němu nevede.

Přečtěme si však slova toho, který nebyl žádným průměrným vědcem. Slova toho, nad jehož moudrostí žasl v jeho době celý svět. Muže, kterému sám Bůh řekl: ¹²Dávám ti moudré a rozumné srdce, takže nikdo tobě podobný nebyl před tebou a ani po tobě nepovstane nikdo tobě podobný. 1. Kr. 3:12. Muže, o kterém inspirované Boží slovo říká: ¹¹Byl moudřejší než všichni lidé, než Étan Ezrachejský a Héman, Kalkol a Darda, synové Machólovi. Jeho jméno bylo proslulé mezi všemi okolními pronárody. ¹²Vyslovil tři tisíce přísloví a jeho písní bylo tisíc a pět. ¹³Dovedl také mluvit o stromech, od cedru, který je na Libanónu, až po yzop, který roste na zdi, a dovedl mluvit i o zvířatech, ptácích, plazech a rybách. ¹⁴Šalomounově moudrosti přicházeli naslouchat ze všech národů i ode všech králů země, kteří se o jeho moudrosti doslechli. 1. Kr. 5:11-14.

Ve svých příslovích mluví hodně o podivuhodných Božích skutcích a v jednom z nich poukazuje přímo na práci vykonanou v druhý den stvořitelského týdne a spojuje ji s Božím slovem, které ji vykonalo. Tedy: ⁴Kdo vystoupil do nebe i sestoupil? Kdo si nabral vítr do hrstí? Kdo svázal vody do pláště? Kdo vytyčil všechny dálavy země? Jaké je jeho jméno a jaké je jméno jeho syna? Vždyť je znáš. ⁵Všechna Boží řeč je protříbená, on je štítem těch, kteří se k němu utíkají. ⁶K jeho slovům nic nepřidávej, jinak tě potrestá a budeš shledán lhářem. Př. 30:4-6.

Déšť, který Bůh svázal do hustých oblaků, a kterému Jeho hlas – ten stejný hlas, který dává pokoj a spravedlnost – přikazuje padat na zem, je pro nás zárukou Boží ochoty odpustit. Vyslechněte si svatou troufalost proroka Jeremjáše: ²⁰Hospodine, uznáváme svou svévoli, i nepravost svých otců, hřešili jsme proti

tobě. ²¹Neodmítej nás však pro své jméno, nenech zhanobit trůn své slávy. Rozpomeň se a neruš svou smlouvu s námi. ²²Což jsou mezi přeludy pronárodů ti, kdo by mohli dát déšť? Což nebesa vydávají deště? Nejsi to ty sám, Hospodine, náš Bože? Skládáme naději v tebe, neboť ty konáš všechny tyto věci!" Jer. 14:20-22. Je to Pán, kdo dává déšť, proto budeme očekávat na Něho s důvěrou, že námi nepohrdne, i když jsme hrozně zhřešili, ale že kvůli svému vlastnímu slovu promine naši nepravost.

OBLAKA A DEŠTĚ MILOSTI

Tak, jako jsou mnozí lidé vyděšení, když vidí mraky na obloze, mnozí se zbytečně znepokojují kvůli oblakům, které jim vyvstávají v mysli. Jak často jsme slyšeli lidi říkat, že poznali Pánovo požehnání a radovali se z něho, ale v poslední době se objevily mraky a nemají pokoj! No, o oblacích se dá uvažovat všelijak.

Můžeme říci, že oblaka jsou velmi nehmotná věc. Může je rozehnat slunce, protože slunce spravedlnosti svítí stále, nemusíme kráčet pod mraky pochybností. Existuje něco takového jako dostat se nad oblaka, a ti, kteří měli tu zkušenost, mohou dosvědčit, že je to to nejnádhernější místo. Neumím si představit slavnější scénu, než jaká se otevřela mému zraku jednou večer, když jsem se dlouho pachtil nahoru východním svahem jednoho pahorku. Na vrchol jsme se dostali těsně před západem slunce a údolí na druhé straně bylo naplněno oblaky, osvětlené nádherou zapadajícího slunce. Nebyl to jen nádherný pohled pro oči, ale i působivé a nezapomenutelné poučení.

Ještě více bychom měli pamatovat na to, že když se objeví mraky, Bůh přebývá uprostřed nich. ¹Hospodin kraluje! Zajásej, země, raduj se, ostrovů množství! ²Oblak a mrákota jsou kolem něho, spravedlnost a právo jsou pilíře jeho trůnu. Ž. 97:1-2. Právě mezi oblaky byl v lásce daný Boží zákon. A víme, ⁵⁰že jeho přikázání je věčný život. Jan 12:50. Ano, i když jsou mraky husté a temné, přece se budeme radovat, neboť je v nich Bůh. ¹²Temno učinil svou skrýš, stánkem kolem sebe, temné vodstvo, mračna prachu. Ž. 18:12. Mrak, který nám zastírá pohled na Boha je jen ubezpečením o Jeho přítomnosti.

Z oblaků přichází déšť, který symbolizuje bezplatnou a hojnou Boží milost. Když nás Bůh vyzývá, abychom si od Něj koupili víno a mléko, bez peněz a bez placení, abychom přišli a našli hojnost odpuštění, takto nás ubezpečuje: ¹⁰Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. ¹¹Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal. Iz. 55:10-11.

Tak, jako nám má voda svázaná v hustých mracích připomínat obrovskou Boží moc, připomíná nám i Jeho evangelium milosti, neboť ono je Boží mocí ke spasení. Evangelium je dobrá zpráva o záchraně z hříchu a vše, co svědčí o Boží moci, říká nám o jeho moci dát nám spravedlnost. ⁸Nebesa, vydejte krůpěje shůry, ať kane z oblaků spravedlnost; nechť se otevře země a urodí se spása a spravedlnost vyraší s ní. "Já Hospodin to stvořím." Iz. 45:8. Ten stejný obraz použil

i prorok Ozeáš: **¹²Rozsívajte si pro spravedlnost, sklízajte pro milosrdenství, zorejte svůj úhor. Je čas dotázat se Hospodina. Až přijde, svaží vás spravedlností. Oz. 10:12.** Z moci projevené v oblacích, které dávají zemi déšť, se můžeme poučit o moci té milosti, která navštíví ty, kteří ji přijímají, a přinese deště požehnání.

Ó klanějte se Králi slavnému v nebi
ve zpěvech lásky ve vděčném chóru na zemi.
Náš Štít a Ochránce, Starodávný dnů
přebývá v nádheře opásaný chválou snů.
Ó oznamte jeho moc, ať jeho milost jen prší
za roucho světlo má a vesmír za přístřeší.
Na vozech hněvu v oblacích hromnice
po temné cestě na křídlech vichřice.
Jakou má starost o to, co stvořil!
Ve vzduchu dýchá, ve světle hoří.
Dolů proudí z vršků, údolím kráčí
ať rosa či déšť, celé nás zmáčí.

Křehké děti prachu, úplně bez síly
jen v Tebe doufáme v celém svém úsilí.
Tys milost pevná! Věř a najdeš svůj cíl!
Náš Stvořitel, Ochránce, Přítel nás vykoupil!

DUHA ZASLÍBENÍ

Mezi deštěm a odpuštěním hříchů je užší spojení, než si mnozí uvědomují. Když Bůh uzavřel s Noem smlouvu, že už nikdy nezničí svět potopou, řekl: **¹²"Toto je znamení smlouvy, jež kladu mezi sebe a vás i každého živého tvora, který je s vámi, pro pokolení všech věků: ¹³Položil jsem na oblak svou duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí. ¹⁴Kdykoli zahalím zemi oblakem a na oblaku se ukáže duha, ¹⁵rozpomenu se na svou smlouvu mezi mnou a vámi i veškerým živým tvorstvem, a vody již nikdy nezpůsobí potopu ke zkáze všeho tvorstva. ¹⁶Ukáže-li se na oblaku duha, pohlédnu na ni a rozpomenu se na věčnou smlouvu mezi Bohem a veškerým živým tvorstvem, které je na zemi."** Gen. 9:12-16.

Bůh řekl: **¹³Položil jsem na oblak svou duhu. Gen. 9:13.** Duha je ve zvláštním smyslu Boží, neboť obklopuje Jeho trůn. Když Jan na ostrově Patmos uviděl Boží trůn v nebi, viděl někoho, **³kdo byl na pohled jako jaspis a karneol; a kolem trůnu duha jako smaragdová. Zj. 4:3.** Také prorok Ezechiel viděl vidění Boží. **²⁶A nahoře nad klenbou, kterou měly nad hlavou, bylo cosi, co vypadalo jako člověk. ²⁷I viděl jsem, jako by se třpytil oslnivý vzácný kov; vypadalo to jako oheň uvnitř i okolo; směrem od toho, co vypadalo jako bedra, nahoru a směrem od toho dolů jsem viděl, co vypadalo jako oheň šířící záři dokola. ²⁸Vypadalo to jako duha, která bývá na mračnu za deštivého dne, tak vypadala ta záře dokola; byl to vzhled a podoba Hospodinovy slávy. Ez. 1:26-28.**

Zjišťujeme tedy, že když Bůh klade svou duhu na oblaka, dává tam svoji vlastní slávu, která je okolo jeho trůnu. Je to duha zaslíbení, neboť dal své slovo a Jeho slovo je Jeho sláva. Tak to bylo, když prorok Jeremijáš prosil za odpuštění pro Boží lid. Řekl: **²¹Nenech zhanobit trůn své slávy. Jer. 14:21.** Kdyby Bůh porušil své slovo, udělalo by to Jeho nádhernou duhu nesmyslnou, a protože je od slávy od Jeho trůnu, potupilo by to trůn Jeho slávy.

Z proroctví se dozvídáme, že duha na oblaku, která je znamením neměnnosti Božího slova, nás nejenom ubezpečuje, že už nebude potopa, ale také o Božím milosrdenství v odpuštění hříchů. Bůh svému lidu říká: **⁷"Na maličký okamžik jsem tě opustil, avšak shromáždím tě v převelikém slitování. ⁸V návalu rozlícení skryl jsem před tebou na okamžik svoji tvář, avšak ve věčném milosrdenství jsem se nad tebou slitoval, praví Hospodin, tvůj vykupitel." ⁹"Je to pro mě jako za dnů Noeho, kdy jsem se přísahou zavázal, že už nikdy vody Noeho zemi nezatopí. Právě tak jsem se přísežně odřekl rozlícení i pohrůžek vůči tobě. ¹⁰I kdyby ustoupily hory a pohnuly se pahorky, moje milosrdenství od tebe neustoupí a smlouva mého pokoje se nepohne, praví Hospodin, tvůj slitovník." Iz. 54:7-10.**

Ať oblak hříchu není nikdy tak hustý a hrozivý. Svítí na něj sláva Božího milostivého slova a otevře našemu zraku duhu zaslíbení. A pamatujme si, že u Něho je odpuštění, že můžeme mít před Ním bázeň. Tak nám mohou i tmavé mraky zastíňující zemi, přinést potěšující zvěst.

Bázliví svatí, zdvihněte hlavy,
nedbejte na bouřku, co se nad vámi valí.
Neb ty černé mraky, to je milost skrytá
v deštích požehnání se s vámi vítá.

3. DEN: PLNOST MOŘE

⁹I řekl Bůh: "Nahromadte se vody pod nebem na jedno místo a ukaž se souš!" A stalo se tak. ¹⁰Souš nazval Bůh zemí a nahromaděné vody nazval moři. Viděl, že to je dobré. Gen. 1:9-10. Když chtěl Hospodin podle záznamu v poslední části knihy Jób přesvědčit patriarchu o jeho slabosti a závislosti na Bohu, aby věděl, že spravedlnost přichází jen od Něho, odvolal se na toto shromáždění vod a použil ho jako důkaz. **⁸Kdo sevřel moře vraty, když se valilo z lůna země, ⁹když jsem mu určil za oděv mračno a za plénku temný mrak, ¹⁰když jsem mu stanovil meze, položil závory a vrata ¹¹a řekl: „Až sem smíš přijít, ale ne dál; zde se složí tvé nespoutané vlnobití!“ Jób 38:8-11.**

Když žalmista mluví o moci slova, kterým Bůh stvořil nebesa a zemi, říká: **⁷Jako hrází drží pohromadě mořské vody, vodstva propastí uložil v zásobnicích. Ž. 33:7.** Bylo by dobré si zde zběžně všimnout slov: „A bylo to tak“, která uzavírají záznam každého nového kroku ve stvoření. Bůh řekl: „Ať je“ a „bylo to tak“. Stačilo Jeho obyčejné slovo. Pamatujme si, že toto je slovo, které se skrze evangelium káže nám. Jeho moc se nikdy nezmenšila – je schopné zachránit právě tak, jako dokázalo tvořit.

Není možné, aby někdo, kdo trochu zná Pána, stál u moře bez toho, aby mu připomnělo velkou moc Stvořitele. A přece mnozí den co den hledí na moře a nikdy ani nepomyslí na Jeho Tvůrce, ba otevřeně se mu staví na odpor. Takovým Pán říká: **²¹Slyš to přece, lide pomatený, bez rozumu! Oči mají, a nevidí. Uši mají, a neslyší. ²²Což se mě nebudete bát? je výrok Hospodinův, nebudete se přede mnou svíjet bolestí? Moři jsem jako hráz položil písek, je to řád věčný, který nepřestoupí. Bouří se, ale nic nezmůže, jeho vlny hučí, ale nepřestoupí jej. Jer. 5:21-22.**

Jenže Pán nám nepřipomíná svou velkou moc, která klade hranice moři, takže je nepřekročí se zuřivou prudkostí, aby nás vystrašil. Ne. Dělá to proto, abychom mu důvěřovali. Dokonalá víra a láska zahání strach. Boží moc nad mořem nám tak ukazuje na Jeho věrnost. **⁹Hospodine, Bože zástupů, kdo je jako ty? Jsi nepřemožitelný, Hospodine, a tvá věrnost tě provází všudy. ¹⁰Umíš zvládnout zpupné moře, zkrotit jeho vzduť vlny. Ž. 89:9-10. Evangelia nám dávají příklad této věrnosti. ³⁵Téhož dne večer jim řekl: "Přeplavme se na druhou stranu!" ³⁶I opustili zástup a odvezli ho lodí, na které byl. A jiné lodi ho doprovázely. ³⁷Tu se strhla velká bouře s vichřicí a vlny se valily na loď, že už byla skoro plná. ³⁸On však na zádi lodi na podušce spal. I probudí ho a řeknou mu: "Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?" ³⁹Tu vstal, pohrozil větru a řekl moři: "Zmlkni a utiš se!" I ustal vítr a bylo veliké ticho. ⁴⁰A řekl jim: "Proč jste tak ustrašení? Což nemáte víru?" ⁴¹Zdělali se velikou bázni a říkali jeden druhému: "Kdo to jen je, že ho poslouchá i vítr i moře?" Mar. 4:35-41.**

Byl to jen projev původní tvořivé moci. Ten, který stvořil nebesa a zemi, moře a všechno, co je v nich, si nad tím vším ponechává plnou moc. Ve slovech „Mlč, umlkni!“ slyšíme ten stejný hlas, který řekl: „Ať se nahromadí vody pod nebem na jedno místo.“ A toto je slovo, kterým je nám kázáno evangelium. Tak se máme z Boží moci nad mořem, které je Jeho, neboť ho stvořil, poučit o Jeho moci nad vlnami sváru, které se vzdouvají v lidských srdcích.

Protože rozbouřené moře představuje bezbožné. **²⁰Svévolní budou jak vzedmuté moře, které se nemůže uklidnit, jehož vody vyvrhují špínu a kal. Iz. 57:20.** Kristus je náš pokoj. Slovo, které vyslovil na Galilejském moři v tu noc, hovoří i k nám. **⁹Vyslechnu, co promluví Bůh Hospodin, zajisté vyhlásí pokoj pro svůj lid, své věrné, jenom ať se k své hlouposti nevracejí! Ž. 85:9.** Jistě je to útěcha pro ty, kteří dlouho marně zápasili s divokými vášněmi.

Boží moc nad mořem je nejen symbolem Jeho moci, zachraňující lidi před přílivem hříchu, ale také zárukou a jistotou jejich konečného úplného vysvobození. Také ukazuje moc, s jakou Bůh oděje kázání evangelia v posledním zápase před Jeho druhým příchodem. Přečtěte si následující duši vzrušující slova:

⁹Probud' se, probud', oděj se mocí, Hospodinova paže! Probud' se jako za dnů dávnověku, za dávných pokolení! Což právě ty jsi neskolila obludu, neproklála draka? ¹⁰Což právě ty jsi nevysušila moře, vody obrovské propastné tůně, a nezřídila v mořských hlubinách cestu, aby vykoupení mohli přejít? ¹¹Ti, za něž Hospodin zaplatil, se vrátí, přijdou na Sijón s plesáním a věčná radost bude na jejich hlavě. Dojdou veselí a radosti, na útěk se dají starosti a nářek. ¹²"Já, já jsem váš utěšitel. Proč se tedy bojíš člověka, jenž umírá, lidského syna, který je jak

tráva? ¹³Zapomínáš na Hospodina, který tě stvořil, který roztáhl nebesa a položil základy země. Proč máš neustále, po celé dny, strach ze vzteku utiskovatele, který ti chystal zkázu? Kde je ten utiskovatel i se svým vztekem?" ¹⁴Brzy se spoutanému otevře žalář; nezemře v jámě, ani chléb mu nebude scházet. ¹⁵"Já Hospodin, tvůj Bůh, vzdouvám moře, až jeho vlny hlučí. Hospodin zástupů je jeho jméno. ¹⁶Vložil jsem ti do úst svá slova, přikryl jsem tě stínem své ruky, jako stan jsem roztáhl nebesa a položil základy země, a řekl jsem Sijónu: „Ty jsi můj lid.“" Iz. 51:9-16.

Určitě skutečnost, že ⁵Jeho je moře, on sám je učinil. Ž. 95:5, a že On ¹²svou hrstí odměřil vodstvo Iz. 40:12, postačí pro kteroukoli z Jeho lidu jako základ důvěry v Něho, ať už jde o vysvobození z nebezpečí, vítězí milost anebo pomoc při vykonávání díla, ke kterému je povolal.

Kristus v bouři

Bouřka na půlnočních vodách. Šíře nebe
ohýbá se hromem. Oblak na oblaku
těžko se potácí ve tmě jako rubáš
otřesený jakýmsi varovným duchem shora
a hrozná nebeská hradba. Mohutná vlna
zmítá se pod jejím stínem, jak troufalé zvedání se obra z hrobu,
který ho předčasně upoutal ke své chladné
a bezútešné hrudi. Hle, teď se potkávají
- bouřka a zvedající se vlna, podél jejího obočí
chvěje se blesk ze svého hustého košíku.

A je to děsivé.

Cesta stoupá do nebe a hromy burácejí
jako odpověď démonů z černých
puklin syrové bouře - zírajících
nad divokými vlnami v jejich mučení. Slyš! Křik
mocného muže v nebezpečí proráží
bouření vod a oblohy;
když se pronajatý člun v jeden okamžik vynoří na dohled
na vysokých vlnách s hromovým oblakem
uzavírajícím se kolem něj jako plášť.
Zůstal na zmizelé palubě. Jeho postava
zviditelněná bleskem a jeho obočí
nekryté před bouří
hovořilo o triumfu, člověku neznámém
- o moci neodvozené a veliké. "Klid, utiš se!"
Velké vlny Ho slyšely a hřmotný hlas bouře
přešel stojíce do ticha v Jeho vůli;
a temné mraky, kde ještě zářil blesk
a skrýval se hrom, odválely se pryč,
dokud nezůstala ani stopa po bouři,
měnící se na hřebenech větru

na klidné poutníky, krásné a veselé.
Strašná vláda bouře! Ty, před
jehož přítomností se sklání rozpoutaná bouře;
kterému se koří vlny u pobřeží
říše mnoha ostrovů! Pokud postava
z křehkého prachu pod Tvým okem může žádat
Tvou nekonečnou pozornost, ó, vdechni
bouři a temnotě lidské duše to samé
ticho a klid a pokoru, které přišly
na rozbouřené vody, kam šel tvůj hlas
- služebník klidu - aby zvítězil v Tvém jménu.
(Raná báseň od J. G. Whittiera)

POUČENÍ Z TRÁVY

¹¹Bůh také řekl: "Zazelenej se země zelení: bylinami, které se rozmnožují semeny, a ovocným stromovým rozmanitého druhu, které na zemi ponese plody se semeny!" A stalo se tak. ¹²Země vydala zeleň: rozmanité druhy bylin, které se rozmnožují semeny, a rozmanité druhy stromů, které nese plody se semeny. Bůh viděl, že to je dobré. Gen. 1:11-12.

Bůh řekl: „Ať je“ a bylo to tak. Řekl a stalo se to, přikázal a postavilo se. A to slovo žije a přebývá navěky. Nikdy neztrácí nic ze svého života a síly. Plynutí času nezmenšuje jeho moc. Slovo, které stvořilo všechno a všechno také udržuje. Příkaz: „Ať vydá zem svěží trávu“ tedy stále způsobuje, že země vydává trávu, byliny a stromy. Kdyby účinek toho slova ustal hned po jeho vyslovení, více trávy by už nebylo. Tráva, která vzešla, by přestala existovat. A zejména, když pád člověka přivedl kletbu na zem a smrt přišla nejen k člověku, ale také ke zvířatům a rostlinám, kdyby to slovo, které vyvedlo trávu na počátku, nebylo v plné síle, země by se rychle stala neplodnou pouští. Jenže to slovo stále žije, a proto je naše země oděná trávou a hojností ovoce jako potravy pro člověka.

Toto není pouhá teorie, ale praktický fakt. Něco tak běžného jako růst trávy, v nás už nevzbuzuje úžas a myslíme si, že roste jednoduše sama bez nějakého Božího zásahu. Skutečně, většina lidí si myslí, že je to pod Boží důstojnost, aby věnoval pozornost takové maličkosti, jako je růst trávy. Právě proto tak málo lidem prakticky stačí, jejich vyznáváná víra v Boha. Představují si Ho jako kohosi vzdáleného, kdo je tak zaneprázdněn vlastními státními záležitostmi, že nemá čas starat se o detaily ve svém království. Zapomínají, že je zvláštní Boží prací starat se o svoje stvoření, od největších po nejmenší. Zapomínají, že Jeho velikost spočívá v Jeho schopnosti řídit obrovské záležitosti a současně si všímat nejmenších detailů.

Satana velmi těší, když lidé považují Boha za takového, který se nezatěžuje jejich malými záležitostmi. Přesně toto obvinění vznáší proti Bohu a lidé ho přijali jen na základě jeho vnuknutí. Nechme bokem otázku evoluce v její nejextrémnější fázi a uvažujme chvíli o velmi běžné představě, že Bůh na počátku skutečně uvedl vesmír do pohybu, ale potom obdařil hmotu určitým množstvím síly a podrobil ji

určitým přesným zákonům, takže všechno by mělo běžet navěky podobně jako hodiny, které byly nataženy a ponechány samy sobě. S jakou důvěrou se může modlit ten, kdo zastává tento názor? Co asi očekává, že přijme? Není divu, že si lidé stěžují na nevyslyšení svých modliteb. Bůh, kterého uctívají, je příliš daleko na to, aby slyšel jejich modlitby a příliš pevně vymezený zákony, které ustanovil, než aby kvůli nim zakročil, kdyby měl vyslyšet. Takový bůh není Bohem Bible.

Není to banalita, že nejnovější vědecké závěry vedli mnohé, kteří vyznávají, že věří Bibli tak, aby pozměnili svoje názory na příběh stvoření. Kdysi lidé věřili, že Bible myslí vážně to, co říká. Lidé, ve kterých mocně působil Bůh, takže přivedli k obrácení tisíce lidí, byli lidé víry. Věřili v tu božskou moc, která stvořila nebesa i zemi a ve slovo, které udržuje i maličkosti. Jejich víra a praktická aplikace faktu, že Bůh žije, a že všechno je v Jeho moci a pod Jeho bezprostřední kontrolou, je posilňovala v boji s těžkostmi a nebezpečími. Byla zdrojem jejich síly a tajemstvím jejich úspěchu.

Jak se to však změnilo! Jen zřídka najdeme kazatele evangelia, který by se odvážil riskovat svoje dobré jméno a vyjádřit víru v doslovném příběhu stvoření z první kapitoly knihy Genesis. Bojí se, aby si o nich nemysleli, že jsou „staromódní“. Kéž by bylo v těchto nebezpečných časech více lidí ochotných být staromódními, lidí, kteří by se nebáli být pro Krista považováni za blázny.

Když se lidé začali bát věřit Pánovu slovu, aby se nedostali do sporu s tou filozofií, která je jen dědictvím, odkázaným ze starověkého pohanství, moc slova se otevřeně nezjevovala. Dostala příliš málo příležitostí. Křesťané se modlí o oživení náboženství. Kdyby jen oživilo víru v jednoduché Boží slovo a uznali ho jako živé a jako zdroj všeho života a moc, náboženství by ožilo. Ať se káže evangelium ne s lidskou moudrostí, ale slovy, která učí Duch svatý. Ať je předkládáno jako živé, účinné Boží slovo a lidé uvěří a bude vidět jeho mocné působení v těch, kteří věří. (1. Tes. 2:13).

Není jistější cesty, jako podkopat evangelium a obrat ho o jeho moc, než nahradit jednoduché Boží slovo učením „vědy, mylně tak nazvané“. Bůh byl vyhoštěn do týlu a považují ho za vzdáleného. Takže i když i mnozí přijímají evangelium, které se jim káže a upřímně si přejí být zachráněni z hříchu, evoluce, i když v ní vědomě nevěří, tak otupila ostří víry, že nejsou schopni přiblížit se k Pánu, chodit a mluvit s Ním a udělat ho účinným činitelem v každé záležitosti života.

Všimněte si však některých jednoduchých faktů, které ospravedlní toho, který i v této vědecké době věří, že Pánovo slovo, které na počátku řeklo: „Ať vydá země svěží trávu“ stále působí, aby země vydávala trávu. Kdo nepozoroval, jak zpod země raší jemné stéblo trávy anebo kukuřice? Neprošli jste občas kolem kukuřičného pole a nevěšili jste si stébélka, jak si navzdory těžkým hrudám země razí cestu na povrch? Anebo jste neviděli kus navršené země vyzdvižené nahoru, a když jste se podívali, co je pod ní, viděli jste, že ji drží maličká spirálka, tak útlá, že když ji uvolníte z jejího postavení, nedokáže podepřít vlastní váhu? To stéblo je ještě sotva zbarvené a je jen čímsi víc než vodou, protože jak jste ho rozmělnili

v prstech, sotva vám na ruce zůstalo něco jiného než vlhkost. A přece tato maličká rostlinka odtlačila zespodu hrudu země deset tisíckrát těžší než je ona sama.

Odkud pochází ta síla? Je to cosi obsažené v trávě? Zkuste to a podívejte se. Vezměte plně vyrostlé stéblo trávy. Najděte hrudu země, menší než polovina té, která byla odtlačena při prorážení cesty ze spodu na povrch a položte ji na travu. Jaký je výsledek? To vám řekne každý. Tráva je přitlačena k zemi. Sama od sebe nemá sílu. Zkuste to znovu. Vezměte to stéblo, které se tlačí nahoru zpod hrudy a vyndejte ho ze země. Z prstů vám zůstane viset přes bok dlaně. Nedokáže stát vzpřímeně. Sotva si vzpomenete na něco slabšího. A přece jen před několika okamžiky stálo vzpřímeně a neslo břemeno nekonečně těžší než je samo. Je to zázrak, který se děje sto milionkrát každý rok. A přece někteří tvrdí, že doba zázraků již pominula.

Řekne nějaký vědec, že je zdrojem té úžasné moci, zjevené ve trávě anebo v prasknutí tvrdé skořápky broskvové pecky, způsobeném malým klíčkem v ní? Je tam cosi, co neodhalí žádný mikroskop, ba ani chemická analýza. Vidíme projev síly, ale ne sílu samotnou. Skeptici se mohou ironicky usmívat, jestliže chtějí, ale my spokojeně věříme, že ta moc není jen nic jiného, jako moc Božího slova. Slovo Pána na počátku promluvilo „Ať vydá země svěží travu“ a Jeho moc způsobí, že tráva raší navzdory hrudám země. V trávě není síla, ale tento slabý nástroj zjevuje člověku velkou Boží moc. Každý, kdo chce, se z toho může poučit.

Řekl jsem, že spokojeně věříme, že ve stéblu trávy se zjevuje Boží moc? Ne, nejen spokojeně, ale těšíme se, že můžeme rozpoznat Boží moc v maličkostech. V tom vidíme ubezpečení, že Bůh může pro nás udělat **20neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, působením své moci mezi námi. Ef. 3:20.** Neboť ta stejná moc, která působí v polní trávě i v člověku, který vkládá svou naději v Pána. **6Všechno tvorstvo je tráva. Iz. 40:6.** Člověk je tak slabý a křehký jako tráva, sám od sebe nemá absolutně žádnou moc, a přece dokáže všechno udělat skrze Krista, který ho posiluje.

Vzpomeňme si znovu na hlasové obrázky. Viděli jsme, že hlas člověka dokáže vytvořit podoby zvířecích věcí. Ale Boží hlas tvoří živé věci samotné. Tráva, stromy, velké množství ovoce a květů nejenže poslušně rostou na Pánův příkaz, ale jsou také viditelným projevem Jeho hlasu. V přírodě vidíme Boží hlas, a to je základem naší důvěry v to slovo, když ho čteme v Písmu. Nebyla to náhoda, že 11. kapitola listu Židům, která zaznamenává některé z velkých skutků vykonaných slabými lidmi skrze jednoduchou víru v Boží slovo, začíná vyhlášením, že **3ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy. Žid. 11:3.** Lidé se mohou usmívat, jak prostý je ubohý indián, jehož neškolená mysl vidí Boha v oblacích a slyší ve větru, ale lepší je ta „neškolená mysl“, než mysl naplněná naučením, které vede k tomu, abys zabloudil od slov známosti. (Př. 19:27).

Tak jako kdysi učedníkům, i nám Kristus říká: **16Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo. Jan 15:16.** Ale jak máme přinášet ovoce? Tou stejnou mocí, která působí růst ovoce v přírodě na zemi. To slovo, které řeklo: „Ať vydá země svěží travu, bylinu, vydávající semena, ovocný strom, rodící ovoce,“ a jehož moc vidíme

zjevenou v trávě a stromech, nám říká: „Neste ovoce“. A když se chceme tomu slovu poddávat tak, jako němé stvoření, ovoce bude právě tak hojné. Ale všimněte si, že to ovoce má být k Boží slávě. **⁸Tím bude oslaven můj Otec, když ponese hojné ovoce. Jan 15:8.** Kdyby moc přinášet ovoce byla v nás, nebylo by to k Boží slávě. Ale každé ovoce, které přineseme, je k Boží slávě, protože veškerá moc je od Něho. Tak, jako tráva, i my jsme jen bezmocné nástroje, skrze které Bůh zjevuje svoji moc.

Boží příkaz zní: **¹⁸Kéž rostete v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. 2 Pt. 3:18.** Ale jak máme růst? Tak, jako roste semeno v zemi. Poslyšte Kristova slova: **²⁶S královstvím Božím je to tak, jako když člověk vhodí semeno do země; ²⁷ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak. Mar. 4:26-27.** Možná nevíme, jak v nás vyraší dobré semeno Božího slova, aby přineslo ovoce, ale na tom nezáleží. Bůh mu dává tělo, jak se Mu zalíbilo. Naším úkolem je poddat se Božímu správci a Jeho úkolem je dát růst a dokonalé ovoce.

Růst bylin se v Písmu znovu a znovu používá jako příklad křesťanského růstu. Apoštol Pavel praví: **„Jste Boží pole.“ 1. Kor. 3:9.** Tak praví Pán: **¹Duch Panovníka Hospodina je nade mnou. Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkroušených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění, ²vyhlásit léto Hospodinovy přízně, den pomsty našeho Boha, potěšit všechny truchlíci, ³pozvednout truchlíci na Sijónu, dát jim místo popela na hlavu čelenku, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha beznaděje. Nazvou je "Stromy spravedlnosti" a "Sadba Hospodinova" k jeho oslavě. Iz. 61:1-3.**

Mějte na paměti, že celé je to od Pána. My jsme Jeho Obdělávaná půda. My jsme jeho sazenice, aby On mohl být oslavený. Ale všimněte si dále, jak se ta podobnost s růstem bylin uskutečňuje. Podívejme se, jaká je záchrana z hříchu – život spravedlnosti – skutečně jako když hodíte semeno na zem.

¹⁰Velmi se veselím z Hospodina, má duše jásá k chvále mého Boha, neboť mě oděl rouchem spásy, zahalil mě pláštěm spravedlnosti jak ženicha, jenž si jako kněz čelenku bere, a jako nevěstu, která se kráší svými šperky. ¹¹Jako země dává vzrůst tomu, co klíčí, jako zahrada dává vzklíčit tomu, co bylo zaseto, tak Panovník Hospodin dá vzklíčit spravedlnosti a chvále přede všemi pronárody. Iz. 61:10-11.

Je to úžasné, co Bůh může udělat, když Mu to dovolíme. Někdo říká: „Když je tak mocný, proč si neprosadí svoje navzdory nám?“ Jednoduše proto, že Jeho moc je mocí lásky – a ta nepoužívá násilí. Bůh chce, aby byl každý ve vesmíru spokojený, a tak všem dává právo dokonalé svobody rozhodování, co chtějí. Řekne jim relativní hodnotu věcí a prosí je, aby si vybrali to, co je dobré, ale když je někdo odhodlaný mít to, co je zlé, dovolí mu to. Ve svém království chce mít svobodné lidi, ne otroky a vězně. Takovými by byli, kdyby je nutil být spasenými proti jejich vůli. Chce poddané, kterým může důvěřovat v kterékoli části vesmíru, ale kdyby měl někoho nutit ke spáse, stále by musel používat sílu, aby ho v království udržel. Kristus přišel hlásat vysvobození zajatcům a nezamýšlí vydat je otroctví.

Když chce někdo spásu, ať je jakkoli malý a slabý či bezvýznamný v očích světa, i když ho nepovažují za nic víc než trávu, po které šlapou, Bůh s ním může učinit zázraky. Jestliže Bůh takto odívá polní trávu, která dnes je a zítra ji hodí do pece, o co více oděje mocí lidi, které stvořil ke svému obrazu, pokud se Mu poddají! Zaslíbení, že nás oděje, se netýká jen těla. **²⁵Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv? Mat. 6:25.** Když nám dává to, co je méně důležité, jistě nám dá i to, co je nekonečně cenné. Zaslíbení, že tím spíše obleče nás než trávu, se tedy vztahuje i na roucho spásy a spravedlnosti, kterými máme být oděni. Ta moc, která tak podivuhodně působí v nepatrném stéblu trávy, bude ještě mocněji působit v člověku, který důvěřuje Pánu.

²⁸Podívejte se na polní lilie, jak rostou. Mat. 6:28. Řekl jsem, že je to napsané pro naše povzbuzení v růstu milosti. Tak, jako ony rostou, musíme i my. Přečtěme si několik inspirovaných slov, které jasně ukazují, že růst lilie je jen příkladem křesťanského růstu v milosti: **²Navrať se, Izraeli, k Hospodinu, svému Bohu, neboť jsi upadl pro svoji nepravost. ³Vezměte s sebou tato slova, obraťte se k Hospodinu, řekněte mu: "Promiň nám všechnu nepravost, přijmi nás laskavě, když chceme oběti býčků nahradit svými rty. ⁴Ašúr nás nezachrání, na oře nevsedneme a výrobku svých rukou nebudeme už říkat: „Náš Bože!“ U tebe přece nalézám sirotek slitování." Oz. 14:2-4.** Pán zde nepochybně hovoří o hříchu a spravedlnosti. Říká svému lidu, který od Něho odešel, aby se vrátil. Říká jim, co mají po návratu říkat. Všimněte si, že to mají být slova, že už nikdy nebudou důvěřovat v dílo svých rukou. Jejich skutky nemají být z nich, ale vykonané v Bohu. Takto ubezpečuje ty, co se k němu takto vrátí. **⁵Jejich odvrácení uzdravím, rád si je zamiluji, neboť můj hněv se od nich odvrátil. ⁶Budu Izraeli rosou, rozkvete jako lilie, zapustí kořeny jako libanónský cedr. ⁷Jeho ratolesti se rozloží, ve své velebnosti bude podoben olivě a jeho vůně bude jako vůně Libanónu. ⁸Usednou opět v jeho stínu, budou pěstovat obilí, rozkvetou jako réva připomínající libanónské víno. Oz. 14:5-8.**

Jenže to není všechno. Boží lid je Jeho vinicí, výhonkem Jeho setby, aby byl On oslaven. A oslavený nebude, kdyby byli z nedostatku osobní pozornosti zničeni. Proto je ujišťuje o své ustavičné péči. **²V onen den zpívejte o vinici, jež dává ohnivě víno. ³Já Hospodin ji střežím, každou chvíli ji zavlažuji. Aby ji nic nepostihlo, nocí dnem ji budu střežit. ⁴Rozhořčen už na ni nejsem. Kdyby mi dávala bodláčí a křoví, zvedl bych proti ní boj a rázem bych ji spálil. ⁵Ať se chopí mé záštity a uzavře se mnou pokoj, ať se mnou uzavře pokoj. ⁶Přijdou dny, kdy Jákob zapustí kořeny, kdy bude pučet a rozkveté Izrael a naplní tvář světa svými plody." Iz. 27:2-6.**

Proč tento obraz dále rozvíjet?

Nevyčerpali bychom Písmo, kdybychom se o to pokusili. Jediným záměrem tohoto spisu je vést čitatele k osobnímu pozornému studiu Písma, aby si ho osvojil jako živé slovo živého Boha, které mocně působí ve věřících. Neodhánějte Pána, ale ať vaše víra dokáže, že je blízko, jako přítomná pomoc v soužení. On je blízký Bůh, ne vzdálený a nic mu není zatěžko. Svoji lásku a moc vepsal do celého stvoření a chce k nám promlouvat prostřednictvím věcí, které stvořil. V Něm vše trvá. To stejné slovo, které stvořilo vesmír, které řeklo zemi: „Vydej trávu,“ k nám promlouvá ve slovech Božího zákona. Ale Jeho zákon není těžký, neživý výnos,

který se slabí smrtelníci marně snaží dodržovat, zatímco Bůh je pozoruje přísným okem, připravený vyčítat jim jejich selhání, ale my víme ⁵⁰že jeho přikázání je věčný život. Jan 12:50. To slovo, které nám říká: "Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí" a „miluj svého bližního jako sám sebe," Luk. 10:27, šíří tu lásku v našich srdcích tak, jako Boží slovo přináší ovoce v rostlině.

Jak laskavá jsou Boží přikázání!
Jak milá Jeho nařízení!
Pojďte, vložte svá břemena na Pána.
Pod jeho pozorným dohledem je nám dána
skrýše, kde svatí přebývají
a Jeho stálé péči důvěřují.
Ta ruka, která nese celou přírodu
dobře pohlídá děti, jež jsou z Jeho rodu.
Proč by měla tato úzkostlivá tíže
táhnout tvou unavenou mysl níž a níže?
Pospěš k trůnu Otce nebeského
a najdi osvěžení líbezného.
Jeho dobrota je osvědčená,
v každý úspěšný den prověřená.
Složím své břemeno k Jeho nohám
a odnesu si píseň, jíž teď zpívám.

4. DEN: NEBESKÁ KLENBA – DÍLO JEHO RUKOU

V žádné části Božího stvoření nenajdeme úžasnější poučení o evangeliu jako v nebesích. Už jsme viděli, že nebeská tělesa hlásají evangelium, i když nemluví artikulovanou řečí. Když apoštol Pavel uvedl, že všichni neposlechli evangelium, dodává, že víra přichází ze slyšení a slyšení skrze slovo Boží a potom se ptá: „Ale říkám: Zda skutečně neslyšeli?“ Neslyšeli co? Evangelium, samozřejmě. A potom si na svoji otázku odpovídá a říká: „Ano,“ a dokazuje to citováním slov žalmisty o nebesích: ¹⁸Po celé zemi se rozlehl jejich hlas, do nejzazších končin jejich slova. Řím. 10:18. Nebesa proto doširoka a mocně hlásají evangelium. Všimněte si zde několika bodů z toho slova, abychom od teď mohli pohotověji číst jazyk nebes.

²Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou. Ž. 19:2. Dejte si k tomu prohlášení o člověku: ¹⁰Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. Ef. 2:10. Pro nás a pro nebesa je použit ten stejný jazyk. Oboje je dílem Jeho rukou a oboje je stvořené v Kristu, pod podmínkou, že se Mu poddáme. Jsme stvořeni pro dobré skutky, kterými máme oslavit našeho nebeského Otce. Když je činíme, tak jako nebe hlásáme Boží slávu.

Nebesa konají práci, kterou jim Bůh určil. Dělají to proto, že jsou dokonale poddáni Jeho vůli. Pokud jsme mu tedy také tak poddaní, budeme dělat práci,

kteřou nám určil. A ta Ho oslaví, protože ji koná On v nás. Všimněte si, že Bůh tyto skutky dopředu připravil, abychom v nich chodili. Kristus říká o těch, kteří činí pravdu, že vycházejí na světlo, aby se ukázaly jeho skutky, že jsou vykonané v Bohu. Ty skutky činí sám Bůh, jinak by nebyly spravedlností Boží. I práce nebes je Jeho prací, a když se Jeho vůli poddáme, tak dobrovolně jako od přírody oni, budeme hlásat Boží slávu tak dokonale jako oni, i když zrovna tak nedokážeme vydat artikulovaný zvuk.

Nebesa jsou zárukou Boží věrnosti. ²O Hospodinově milosrdenství chci zpívat věčně, svými ústy v známost uvádět tvou věrnost po všechna pokolení. ³Pravím: Tvoje milosrdenství je zbudováno navěky, v nebesích jsi pevně založil svou věrnost. Ž. 89:2-3. Existence nebes je zárukou, že Bůh nezapomněl na svá zaslíbení milosrdenství člověku. 31. kapitola proroka Jeremijáše je plná přenesmírně velkých a vzácných zaslíbení Božích a okamžitě po zaslíbení Jeho lidu, že ³⁴„Odpustím jim jejich nepravost a jejich hřích už nebudu připomínat“, následuje toto: ³⁵Toto praví Hospodin, který dává slunce za světlo ve dne, měsíc a hvězdy za světlo v noci podle svých ustanovení, který vzdouvá moře, takže jeho vlny hučí, jehož jméno je Hospodin zástupů: ³⁶„Jestliže přestanou tato ustanovení přede mnou platit, je výrok Hospodinův, také potomstvo Izraele nebude přede mnou už ani pronárodem po všechny dny.“ Jer. 31:34-36. Pokud si slunce a hvězdy pravidelně plní svoji stanovenou úlohu, synové člověka mohou najít milosrdenství u Pána. Dosud mohou přicházet k Němu a najít odpuštění, pokoj a spravedlnost.

BOŽÍ PŘÍSAHA

Je tam ještě více. ¹³Tak dal Bůh zaslíbení Abrahamovi. Poněvadž při nikom vyšším přísahat nemohl, přísahal při sobě samém. Žid. 6:13. Byla to přísaha na potvrzení zaslíbení, které bylo samo neměnné. A co víc? To zaslíbení bylo potvrzeno v Kristu. Přečtěte si, co je o té přísaze řečeno: ¹⁷Když Bůh chtěl účastníkům zaslíbení přesvědčivě prokázat nezměnitelnost svého rozhodnutí, potvrdil své zaslíbení ještě přísahou. ¹⁸A tak tyto dvě nezměnitelné věci, v nichž Bůh přece nemůže lhát, jsou mocným povzbuzením pro nás, kteří jsme našli útočiště v naději nám dané. ¹⁹V ní jsme bezpečně a pevně zakotveni, jí pronikáme až do nitra nebeské svatyně, ²⁰kam jako první za nás vstoupil Ježíš, kněz na věky podle řádu Melchisedechova. Žid. 6:17-20.

Všimněte si dvou věcí: zaprvé, tato přísaha a zaslíbení byly dány kvůli nám. Abraham nepotřeboval, aby Bůh potvrdil zaslíbení přísahou, neboť dokonale ukázal, že věří jednoduchému Pánovu slovu. Bůh však přísahal, aby se posilnila naše víra v Jeho slovo. Zadruhé, přísaha a zaslíbení se vztahují na odpuštění hříchů a všechna požehnání, která pro nás zabezpečil Kristus, jako náš Velekněz. Jsou nám pro útěchu a povzbuzení, když se utíkáme ke Kristu. Proto když k Němu přicházíme pro milosrdenství a milost na pomoc v době potřeby, Boží zaslíbení podložené Boží přísahou nás dopředu ujišťuje, že dostaneme to, o co prosíme. Takže se zastavme a chvíli přemýšlejme, co to znamená.

Boží přísaha je skutečná záruka Jeho vlastní existence. Přisahal sám na sebe. Vyhlásil tím, že by přišel o život, kdyby Jeho zaslíbení selhalo. Ono je trvalé jako On sám. Tak, jako je Bůh od věčnosti do věčnosti, tak ¹⁷Hospodinovo milosrdenství je od věků na věky s těmi, kteří se ho bojí. Ž. 103:17. Otec a Syn jsou jedno. V Božím závazku se tedy zavazuje Kristus. Ale ¹⁶v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti - a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. ¹⁷On předchází všechno, všechno v něm spočívá. Kol. 1:16-17. Všechno udržuje ³svým mocným slovem. Žid. 1:3.

Na existenci Boha závisí existence nebes a země. On se však zaručil svojí vlastní existencí, že Jeho zaslíbení se naplní. Proto existence nebes, ba celého vesmíru závisí na splnění Božích zaslíbení, daných věřícímu hříšníkovi. Kdyby jen jediný hříšník, jakkoli nehodný a bezvýznamný, přišel k Pánu a upřímně žádal odpuštění a svatost a nedostal by je, v tom okamžiku by se celý vesmír stal chaotickým a přestal by existovat. Ale slunce, měsíc a hvězdy si stále udržují svoje místa na nebi jako důkaz toho, že Bůh nikdy nezklamal ani jednoho člověka, který Mu důvěřoval, a jako záruka, že Jeho milosrdenství neselže. Jeho věrnost je proto na nebesích. Kdybychom dovolili slunci, měsíci a hvězdám, aby nám to řekli vždy, když je vidíme, žili bychom lepšími životy a sklíčenost by byla pro nás neznámým pojmem.

BŮH JE SLUNCE

¹²Vždyť Hospodin Bůh je štít a slunce. Ž. 84:12. Tak, jako slunce osvětluje a zahřívá zemi, tak je Pán Světlem lidí a hřeje je svou milostí. Všechno teplo a světlo, které země přijímá v jakékoliv podobě, pochází ze slunce. Světlo, které nám pomáhá najít v noci cestu přeplněnými ulicemi města anebo číst ve své studovně, pochází ze slunce. Tak je to i s veselými plaménky ze dřeva či žhavých uhlíků, které v bezútešné zimě ohřívají naše domovy. Všechno teplo pochází ze slunce.

Slunce dává světlo a světlo je život. Jako se rostliny obracejí za sluncem! Kdo ještě neviděl bylinku rostoucí ve tmavém sklepě? Její život je slaboučký. V temnotě je téměř mrtvá. Udělejte však otvor, kterým zazáří světlo a okamžitě ožije. Začne růst ve směru světla. Bez světla, které slunce vysílá na zem, by nebylo života v rostlinách ani ve zvířatech. Jenže život znamená růst. Světlo slunce přináší život rostlinám a dává jim růst. Jak rostou, ukládají v sobě sluneční světlo a teplo. Ty rostliny, které rostou velmi rychle, které ze semínka dozrají za několik týdnů či měsíců, mají v sobě jen málo tepla. Nehodí se jako palivo. Ale masívní dub, který roste staletí, tak pomalu, že z roku na rok si nevšimne rozdílu v jeho velikosti – ukládá obrovské množství slunečního tepla. Jiné stromy rostou ještě pomaleji a hromadí více tepla.

Tyto dřeviny se dostaly do země a v průběhu staletí se přeměnily na uhlí. Potom se použily jako palivo a dávají nám teplo ze slunce, které se v nich uložilo. Z uhlí dostaneme více tepla jako z přímých slunečních paprsků, protože v něm je soustředěné jejich teplo z mnoha let.

Čím je slunce pro zemi a rostlinstvo, tím je Bůh pro svůj lid. Hospodin Bůh je sluncem. Tak, jako slunce dává svým světlem tělesný život rostlinám, tak Bůh dává duchovní život – jediný skutečný život – svému lidu. Kristův život je světlem světa. Tak, jako dub ukládá teplo slunce, tak ten, kdo žije v Božím světle, hromadí v sobě světlo, které je Jeho životem. To světlo a život, které jsou životem a růstem křesťana, mají být dány na osvětlení a ohřátí druhých.

Někdo by mohl říct, že kdybychom podobenství aplikovali doslova, znamenalo by to, že křesťan, který roste nejpomaleji, by vydával nejvíce Božího života. Nezapomínejme však, že spravedlivý z víry bude živ. Křesťanský život se neměří lety, ale projevenou věrností. Čím více víry, pokory a důvěry, tím více Božího života si přivlastní, a tím více ho bude odevzdáno druhým, neboť Boží život se nedá skrýt.

MILOST A SLÁVA

Znovu citujeme: **¹²Vždyť Hospodin Bůh je štít a slunce, Hospodin je dárce milosti a slávy, žádné dobro neodepře těm, kdo žijí bezúhonně. Ž. 84:12.** Proč nám Pán mluví o slávě? Co o ní víme? Máme ji před sebou každý den. **²Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou. Ž. 19:2.** Ještě jasněji to vyjadřuje žalmista: **²Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vší zemi! Svou velebnost vyvýšil jsi nad nebesa. Ž. 8:2.** Nebesa hlásají Boží slávu nejen proto, že konají Jeho vůli, ale proto, že jsou Jeho slova oděná. Sláva slunce svítícího v plné síle, je jen odleskem Pánovy slávy. Ta sláva, ve které přebývá Bůh – světlo, ke kterému se nemůže přiblížit žádný člověk – je částečně zjevená v nebeské klenbě. Tak tedy doslova platí, že Kristus, velký Stvořitel, je Světlem světa.

Jenže milost a sláva jsou si rovné a vzájemně zaměnitelné. Čteme, že Kristus je odleskem Boží slávy. Podle Revised Version je to záře Jeho slávy. **⁷Každému z nás byla dána milost podle míry Kristova obdarování. Ef. 4:7.** On je plný milosti a pravdy a **¹⁶z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí. Jan 1:16.** Je proto očividné, že míra milosti a slávy je stejná. Když Bůh dává milost, je to podle bohatství Jeho slávy. A když dává slávu, je to podle bohatství Jeho milosti. Ukážeme si to ještě jasněji.

V Boží slávě je moc. Kristus byl vzkříšen z mrtvých **⁴slavnou mocí svého Otce. Řím. 6:4.** Inspirovaná modlitba za nás zní, abychom nabyli moci **¹¹z jeho božské slávy. Kol. 1:11.** Nebesa nám zjevují co je to za moc. Je to moc, která je udržuje na jejich místě. Je to moc, kterou uplatňují nad zemí, moc, kterou je udržován veškerý život. Když vidíme slávu slunce anebo nebes posetých hvězdami a měsíc v úplňku, můžeme si připomenout, že ve své nádheře hlásají Boží slávu, a proto hovoří o plnosti a moci Jeho milosti, která se na nás hojně rozlévá skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele.

Boží sláva je Jeho dobrota. Apoštol nám říká, že **²³všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy. Řím. 3:23.** Dobře si všimněte, že lidé nemají Boží slávu proto, že zhřešili. Kdyby se tak nestalo, měli by ji. Je tedy zřejmé, že Boží dobrota je Jeho sláva. Lidé jsou spaseni v důsledku Boží dobroty. Apoštol prohlašuje, že

právě ona vede lidi k pokání. A žalmista praví: ²⁰**Jak nesmírná je tvoje dobrotivost, kterou jsi uchoval těm, kdo se tě bojí, a prokázal těm, kteří se k tobě utíkají, před zraky všech lidí. Ž. 31:20.** Právě tuto Jeho dobrotu anebo spravedlnost máme hledat a ta je daná na každého věřícího a do něho. Z Boží dobroty se zrodil plán spásy a v ní se dokonává celé dílo vykoupení. Ale milostí jste spaseni. Boží milost je proto jednoduše zjevením Boží dobroty k lidem a Jeho dobrota je Jeho sláva. Proto jsou Boží milost a sláva ve skutečnosti totožné.

Hospodin dá milost a slávu. Kdy? Je to milost nyní a sláva potom? Ne. Těm, kteří Ho přijímají, dává nyní oboje. Slávu dává nyní v podobě milosti a milost potom v podobě slávy. Vyslechněme si slova Kristova, který je odleskem Boží slávy, když se modlil k Otci. ⁵**A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve, než byl svět. Jan 17:5.** O svých učednících (nejen o dvanácti, ale o všech, kteří v Něho uvěří skrze jejich slovo) řekl: ²²**Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim. Jan 17:22.** Ta sláva je tedy naše, pokud ji chceme mít.

Když Kristus přišel na tuto zem, Jeho skutečná přirozenost se většině těch, kteří Ho viděli, nezjevila. Pro ně byl jen obyčejný člověk. ¹¹**Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Jan 1:11.** A přece byl Božím Synem. Tak je to i s těmi, kteří skrze Něho přijali synovství. ¹**Hled'te, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha. ²Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest. 1. J. 3:1-2.**

Shodují se s tím i slova apoštola Pavla: ²⁰**My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. ²¹On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit. Fil. 3:20-21.**

Pamatujte na Kristova slova, že dal svým učedníkům slávu, kterou Mu dal Otec. Jednou ji bylo vidět na Kristu, když s Ním byli tři učedníci na Hoře proměnění. Ta stejná sláva bude naše, až přijde, i když se ještě neukazuje. Jas Jeho slávy byl po dobu Jeho pobytu na zemi zahalen a je to tak i s těmi, ve kterých přebývá. Nicméně existuje a čeká jen na Pánův příchod, aby se zjevila. A apoštol znovu říká: ¹⁶**Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. ¹⁷A jsme-li děti, tedy i dědicové - dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. ¹⁸Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena. Řím. 8:16-18.** Všimněte si, ta sláva se má zjevit v nás. Sláva tam bude po celou dobu v podobě Boží milosti, a když se On ukáže, zjeví se.

Objevuje se to i v těchto slovech: ⁵**Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny ⁶a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším. Ef. 1:5-6.** Pánova milost má tedy slávu. Je to sláva.

Vzájemnou zaměnitelnost nebo spíše totožnost milosti a slávy dále ukazují tato slova: ⁴**Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, ⁵probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí**

jste spaseni! ⁶Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši, ⁷aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši. Ef. 2:4-7.

Takže tak, jako je nám v současnosti daná Boží sláva v podobě milosti – podle bohatství Jeho slávy – abychom byli pro chválu slávy Jeho milosti, tak v nadcházejících dobách, kdy ⁴³spravedliví zazáří jako slunce v království svého Otce. Mat. 13:43, jas oblohy, kterou budou oděni, jen ukáže bohatství Jeho milosti, kterou byli spaseni. Sláva hvězd, ve které budou zářit na věky věků, bude jen vyzařováním milosti, kterou byli – přebýváním Krista – naplněni ve svém smrtelném životě. Všimněte si toho ještě dále. Dozvěděli jsme se, že Boží dobrota je Jeho sláva, a že nás svou dobrotou odívá. Přečtěme si další důkaz, že v současné době dostáváme slávu od Boha: ¹⁸Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě - to vše mocí Ducha Páně. 2. Kor. 3:18.

Je tu narážka na Mojžíšovu tvář, když lidu oznamoval Boží slova. Hovořil s Bohem tváří v tvář, jako člověk se svým přítelem, a jeho vlastní tvář byla oslavena slávou z Boží tváře. Tak máme i my odrážet Boží slávu. Ale tak, jako ²⁹Mojžíš nevěděl, že mu od rozhovoru s Hospodinem září kůže na tváři. Ex. 34:29, tak ten, kdo postupuje od slávy k slávě ve světle Pánově, si nebude uvědomovat tu proměnu.

Vzhledem na proměňující moc Boží slávy, jak bohaté je požehnání vyslovené nad Izraelci: ²⁴„Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ²⁵ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ²⁶ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.“ Num. 6:24-26.

Proto ¹⁶blaze lidu, který zná vítězný hlahol, který chodí ve světle tvé tváře, Hospodine. ¹⁷Budou jásat každý den v tvém jménu, pozvedá je tvoje spravedlnost, ¹⁸neboť ty jsi leskem jejich moci; tvou přízní se náš roh zvedá. Ž. 89:16-18.

Tvoje sláva plní nebe, Pane,
V plnosti ji přijmu z Tvojí dlaně.
Přeplněná je jí také země,
my k oslavě Ti zpívat chceme.
V chorálech v nebi zní Ti chvála
i chválu země, přehluší svým „Sláva.“
„Svatý, Svatý, Svatý!“ srdce rozechvěje,
„Hospodin zástupů, Bůh Nejvyšší“ se pěje.
Drahý Ježíš život, slávu nabízí
září v nebi Pán náš k životu pobízí.
Jeho úsměv září uvolněním,
Svým svatým je pevným potěšením.
Jak splatit dluh za lásku Tvou?
Přijmi prosím zpět tu lásku mou.
Haleluja! Haleluja!
Haleluja! Amen.

Králi slávy! Věčná Tvoje vláda.
Tvoje láska každého z nás hledá.
Věčná je i Tvoje koruna,
každého chceš přijmout za syna.
Pro milostivý dar Tvůj vychází z nás zář,
že uvidíme jednu Tvoji tvář!
Haleluja! Haleluja!
Haleluja! Amen.
Urychli svůj příchod Spasiteli,
na cestě tam k nebeskému cíli.
Nebe a zem až se rozplynou,
slzy a pláč navždy pominou.
Na zlatou harfu budeme Ti hrát.
Sláva, sláva, Králi jsi náš pevný hrad!
Haleluja! Haleluja!
Haleluja! Amen.

5. DEN: PTÁCI, RYBY A ZVÍŘATA

²⁰I řekl Bůh: "Hemžete se vody živočišnou havětí a létavci létejte nad zemí pod nebeskou klenbou!" ²⁴I řekl Bůh: "Vydej země rozmanité druhy živočichů, dobytek, plazy a rozmanité druhy zemské zvěře!" A stalo se tak. ²⁵Bůh učinil rozmanité druhy zemské zvěře i rozmanité druhy dobytka a rozmanité druhy všelijakých zeměplazů. Viděl, že to je dobré. Gen. 1:20.24-25.

Všechno toto bylo napsáno pro nás pro poučení. Živí tvorové okolo nás i nemá příroda nás mají poučit o Bohu a Jeho lásce.

⁷Avšak dobytek se zeptej, poučí tě, nebeského ptactva, ono ti to poví, ⁸poučí tě i křoviska země, mořské ryby vyprávět ti budou. ⁹Kdo z nich všech by nevěděl, že ruka Hospodinova to učinila, ¹⁰a že v jeho ruce je život všeho, co žije, duch každého lidského tvora. Jób 12:7-10.

Nižší formy stvoření jsou nám poučením o Boží péči o všechna jeho stvoření a ubezpečují nás, že když se Bůh tak stará o ty nejponiženější, mnohem více se postará o člověka, kterého stvořil ke svému obrazu a postavil ho nad dílo svých rukou. Spasitel řekl: ²⁹Neprodávají se dva vrabci za haléř? A ani jeden z nich nepadne na zem bez dopuštění vašeho Otce. Mat. 10:29. Ještě důrazněji: ⁶Což neprodávají pět vrabců za dva haléře? A přece ani jeden z nich není zapomenut před Bohem. ⁷Ano i vlasy na vaší hlavě jsou spočteny. Nebojte se, máte větší cenu než mnoho vrabců. Luk. 12:6-7.

Pán říká: ²⁶Pohledte na nebeské ptactvo: neseje, nežne, nesklízí do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoho cennější? Mat. 6:26. Boží péče o ptáky je nám ujištěním, že se stará i o nás. A tak, jako oni nemarní čas na úzkostlivé myšlenky a trápení, tím méně bychom je měli mít my. Bůh se o lidi jistě postará o mnoho lépe než o ptáky, o kolik je cena člověka vyšší než jejich cena.

Jenže Boží spravedlnost o ptáky nás neubezpečuje jen o tom, že naplní naše tělesné potřeby. Život je více než chléb. Boží péče nás ujišťuje o naplnění **všech** našich potřeb ¹⁹podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši. Fil. 4:19. Ten, který se stará o nejmenší, nezapomene na největší. Boží péče o potřeby nejmenšího z Jeho stvoření by nám měla být útěchou, když se objevíme před trůnem milosti, abychom žádali milosrdenství a milost na pomoc v době potřeby. Zde je naše oprávnění: ⁸Hospodin je milostivý, plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný. ⁹Hospodin je ke všem dobrotivý, nade vším, co učinil, se slitovává. ¹⁰Kéž ti vzdají chválu, Hospodine, veškeré tvé skutky, kéž ti tvoji věrní dobrořečí, ¹¹ať hovoří o tvém slavném kralování, ať promluví o tvé bohatýrské síle, ¹²aby lidem uváděli ve známost tvé bohatýrské činy a slávu a důstojnost království tvého. ¹³Tvoje království je království všech věků, tvoje vláda přečká všechna pokolení. Ve všech svých slovech je Hospodin věrný, je svatý ve všech svých skutcích. ¹⁴Hospodin podpírá všechny klesající a všechny sehnuté napřimuje. ¹⁵Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm, ¹⁶otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije. ¹⁷Hospodin je spravedlivý ve všech svých cestách, milosrdný ve všech svých skutcích. ¹⁸Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově. ¹⁹Vyplňuje přání těch, kdo se ho bojí, slyší, když volají o pomoc, a zachrání je. Ž. 145:8-19.

I když se Bůh stará o všechna svá stvoření, takže jsou syceni z Jeho otevřené ruky, neznamená to, že mají tiše sedět a čekat, až jim jídlo padne do úst. Dává pokrm všem a očekává, že si ho vezmou. ²⁷A to vše s nadějí vzhlíží k tobě, že jim dáš v pravý čas pokrm; ²⁸rozdáváš jim a oni si berou, otevřeš ruku a nasytí se dobrým. Ž. 104:27-28.

Ptáci poletují a sbírají to, co jim Pán poskytl. Neznamená to však, že by to nedostávali z Boží ruky. Právě tak, když si člověk zaopatřuje živobytí prací, není to znamením, že ho nedostává přímo od Pána. Člověk ve skutečnosti je závislý na Bohu, aby mu dal každodenní chléb, tak, jako ptákům potravu. Kdyby nebylo Boží prozřetelné péče, nebylo by co sbírat, ani schopnosti člověka shromažďovat. ¹⁰Budeš jíst dosyta a budeš dobrořečit Hospodinu, svému Bohu, za tu dobrou zemi, kterou ti dal. ¹¹Střez se však, abys nezapomněl na Hospodina, svého Boha, a nepřestal dbát na jeho přikázání, práva a nařízení, která ti dnes udílím. ¹²Až se dosyta najíš a vystavíš si pěkné domy a usídliš se, ¹³až se ti rozmnoží skot a brav, až budeš mít hodně stříbra a zlata, až se ti rozmnoží všechno, co máš, ¹⁴jen ať se tvé srdce nevypíná, takže bys zapomněl na Hospodina, svého Boha, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. ¹⁵Vodil tě velikou a hroznou pouští, kde jsou ohniví hadi a štíři, žíznivým krajem bez vody, vyvedl ti vodu z křemene skály, ¹⁶krmil tě na poušti manou, kterou tvoji otcové neznali, aby tě pokořil a vyzkoušel a aby ti nakonec prokázal dobro. ¹⁷Neříkej si v srdci: "Tohoto blahobytu jsem se domohl svou silou a zdatností svých rukou." ¹⁸Pamatuj na Hospodina, svého Boha, neboť k nabytí blahobytu ti dává sílu on, aby utvrdil svou smlouvu, kterou přísahal tvým otcům, jak tomu je dnes. Dt. 8:10-18.

Z tělesného se máme poučit o duchovním. Bůh dal člověku všechna potřebná duchovní požehnání – a více, než si uvědomuje. ³Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů. Ef. 1:3. Jeden člověk, kterému jednou citovali tento text, se jednou zeptal: „Tak jak je to, proč nemám všechna duchovní požehnání? Proč mi tak mnoho chybí a tak málo mě těší křesťanský život?“ Zde je odpověď: „Co byste řekli o člověku, který by přišel k vašemu domu vyhladovělý na smrt, vy byste mu obložili stůl tím nejlepším, co doma máte, a on stále spíná ruce a pláče: „Ach, já jsem tak vyhladovělý, kdybych měl alespoň něco k jídlu.“ Řekli byste mu, že pokud je hladový, je to jeho chyba, neboť mu bylo mnoho dáno, musí si to jen vzít a jíst. To, že ještě stále má hlad, není důkazem toho, že jste mu nedali vše, co potřebuje. Tak je to i s milostivými Božími dary. Dal vám všechna duchovní požehnání, a pokud vám chybí, je to proto, že neberete to, co tak hojně obstaral.“

Ten člověk trval na tom, že to není dostačující příklad, neboť, jak řekl: „Ten žebrák může vidět jídlo před sebou na stole, ale já Boží požehnání nevidím.“ Pravda, nevidíme je, ale můžeme si jimi být jistější, než kdybychom je viděli. Boží slovo nás ubezpečuje, že nám byla daná a o tom se nedá pochybovat. Oči nás klamou, ale Pánovo slovo nikdy. ¹⁸Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné. 2. Kor. 4:18. Boží slovo dělá takové věci, které předtím neexistovaly. Proto si můžeme být jisti, že všechno, co potřebujeme pro tento i budoucí život, nám bylo zdarma dáno, jen si to musíme přivlastnit.

6. DEN: CO JE ČLOVĚK?

⁴Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil: ⁵Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš? Ž. 8:4-5. Tak mluvil žalmista, a tak to musí cítit každý, kdo správně vnímá Boží dílo. Je běžné, aby lidé měli vysoké mínění o sobě samých a o svých zásluhách, o to více, když zapomínají na svoji závislost na Bohu. Člověku je přirozené cítit se nezávislým na Bohu v domnění, že se dokáže o sebe postarat a pokračovat ve své existenci.

Posun v lidském smýšlení příhodně popisuje historik. O starých filozofech říká, že při vznešeném zkoumání lidské přirozenosti „byl jejich rozum často veden jejich představami a ty zase jejich marnivostí. Když se samolibě dívali na rozsah svých vlastních duševních schopností, když procvičovali různé schopnosti paměti, představivosti a úsudku v těch nejhlubších úvahách anebo nejdůležitějších pracích, a když přemýšleli o touze po slávě, která je přenášela do budoucích věků, daleko za hranice smrti a hrobu, nebyli ochotní nerozlišovat mezi sebou a polními zvířaty anebo předpokládat, že by bytost, důstojnost, kterou upřímně obdivovali, mohla být omezená na jedno místo na zemi a na několik let trvání. (Decline and Fall kap. XV, odst. 18).

Přesně tak to popisuje apoštol Pavel: ²¹Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. ²²Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství: ²³zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení podoby pomíjitelného člověka, ano i ptáků a čtvernožců a plazů. Jejich pýcha a marnost byly takové, že ²⁸si nedovedli vážít pravého poznání Boha. Řím. 1:21-23.28.

Úplně jiné je stanovisko toho, kdo je skutečně moudrý. Král David také zkoumal lidskou povahu, ale z úplně jiného hlediska. Toužil vědět, co by o něm řekl Bůh. ⁴Srdce páliło mě v hrudi, v zneklidněné mysli mi plál oheň. Promluvil jsem svým jazykem takto: ⁵Hospodine, dej mi poznat, kdy přijde můj konec a kolik dnů je mi vyměřeno, ať vím, kdy ze světa sejdu. ⁶Hle, jen na píd' odměřils mi dnů a jako nic je před tebou můj věk. Člověk je jen vánek pouhý, i kdyby stál pevně. Ž. 39:4-6.

A když uvažoval o jámě, kterou si pohané vykopali sami pro sebe, a do které klesli, a jak se chvástali proti Bohu, modlil se: ²¹Hospodine, zdrť je strachem, ať si pronárody uvědomí, že jsou jenom lidé. Ž. 9:21. Jen pomyslete! Jenom smrtelní lidé! Národy se chvástali tím, že jsou lidé a považovali se za oprávněné úplně se vzdát Bohu, ale Boží slovo říká, že jsou jen lidé. Člověk sám o sobě není ničím, pokud mu Bůh nedá příležitost a moc.

Na chvíli se zastavme a přečtěme si, co říká Písmo o původu člověka. ²⁶I řekl Bůh: "Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi." ²⁷Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. Gen. 1:26-27. ⁷I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. Gen. 2:7.

Tak, jako zvířata byla vzata ze země. Je jen prach a popel. Vůbec se nemůže chlubit, ani se stavět nad zvířata, která mu byla podrobena, neboť je to jen mocí Boha, který dokáže z té stejné hlíny stvořit nádobu ke vznešeným účelům a druhou ke všedním. Země je zdroj, ze kterého pochází všechna stvoření. ²⁰Všechno vzniklo z prachu a vše se v prach navrací. Kaz. 3:20. Po smrti a rozkladu se prach knížete nedá rozeznat od prachu chudáka, dokonce ani od prachu jeho psa. Jestliže nakonec nesdílí osud zvířat a neupadne do zapomenutí, je to jen díky tomu, že byl dostatečně pokorný, aby přijal moudrost od Boha, neboť ²¹člověk, byť byl ve cti, nemusí mít rozum, podobá se zvířatům, jež zajdou. Ž. 49:21. Ach, proč by měl být duch smrtelníka pyšný?

Člověk je stvořen z prachu, aby pamatoval, že jako takový není nic, ale také k Božímu obrazu, aby poznal, jak nekonečné možnosti má před sebou – společenství se samotným Bohem. Sám nemá více moci než prach, po kterém kráčí, ale skrze Boží moc a dobrotu je schopen velkých myšlenek. A i když se to zdá divné, jeho schopnosti jsou největší tehdy, kdy nejvíce vnímá svoji slabost. ¹⁰Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný. 2. Kor. 12:10.

⁷I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. Gen. 2:7. Ani zde si člověk nemůže nárokovat nadřazenost. Polní zvířata dýchají ten stejný vzduch jako on. Pro ně, jako i pro člověka je to Boží dar. Samotný fakt, že jeho dech je v jeho nozdrách, jen dokazuje jeho křehkost. ²²Přestaňte už s člověkem, který nemá než dech svého chřípí. Jakoupak má cenu? Iz. 2:22. Bůh mu dal dech života, ale jak chabě ho drží. ¹⁴Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí! Jak. 4:14.

Jak je to možné, když mu život dal Bůh? Není to proto, že by byl život od Boha chabý, chabé je jeho vlastnictví. V Boží ruce je dech všeho živého a podle libovůle si ho může k sobě vzít. ¹⁴Kdyby měl na mysli jenom sebe a svého ducha i dech k sobě zpět stáhl, ¹⁵tu by všechno tvorstvo rázem vyhynulo, člověk by se obrátil v prach. Jób 34:14-15. ⁷A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal. Kaz. 12:7. Ještě stále jsme nenašli nic, čím by se mohl člověk chlubit.

Jak přirozené je pro člověka, že se v nejvyšší nouzi obrací o pomoc k nějakému jinému člověku anebo k lidské síle. A přece žádný člověk na zemi nemá moc nějak změnit svůj tělesný stav. Nemůže změnit barvu svých vlasů, ani přidat ke své výšce. ⁷Ti, kteří spoléhají na své jmění a svým velkým bohatstvím se chlubí? ⁸Nikdo nevykoupí ani bratra, není schopen vyplatit Bohu sám sebe. Ž. 49:7-8. Proto přichází výzva: ³Nedoufejte v knížata, v člověka, u něhož záchrany není. ⁴Jeho duch odchází, on se vrací do své země, tím dnem berou za své jeho plány. Ž. 146:3-4. Komu by měl důvěřovat? ⁵Blaze tomu, kdo má ku pomoci Boha Jákobova, kdo s nadějí vzhlíží k Hospodinu, svému Bohu, ⁶jenž učinil nebesa i zemi s mořem a vším, co k nim patří, jenž navěky zachovává věrnost. Ž. 146:5-6.

Není jiného života než od Boha. ¹⁰U tebe je pramen žití, když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo. Ž. 36:10. Ale život je spravedlnost. ⁶Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. Řím. 8:6. Hřích je smrt a je od satana a Boží Syn byl zjeven, aby zničil skutky ďábla. Hřích má být nakonec úplně vymýcen z vesmíru a ti, jejichž životy jsou stále hříšné, musí být

nutně vyhlazeni s ním. Pokud se přidržují svých hříšných životů, musí být zničeni s hříchem. Kristus je Boží spravedlnost, neboť jen Bůh je dobrý a v Kristu je všechna plnost božství. Proto jen ti, kdo mají Krista, mohou mít naději na věčný život. Nyní ve skutečnosti nemají žádný. ¹¹A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. ¹²Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život. 1. J. 5:11-12. Ba více než toto: ³⁶Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužije život, ale hněv Boží na něm zůstává." Jan 3:36.

Je pravda, že bude vzkříšení z mrtvých, spravedlivých i nespravedlivých, ale jen spravedliví budou vzkříšeni k životu. ²⁸Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas ²⁹a vyjdou; ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení. Jan 5:28-29. ⁹Jejich trestem bude věčná záhuba daleko od Pána a slávy jeho moci. 2. Tes. 1:9. Protože nemají tu spravedlnost, která sama je životem, není nic, díky čemuž by dále existovali.

Všechno toto má lidi naučit, že naděje je jen v Bohu. Že On je svrchovaný a moc patří jen Jemu. Ne jen jeden člověk, ale ¹⁷všechny pronárody nejsou před ním ničím, jsou mu méně nežli nic, než nicota. Iz. 40:17. Člověka by to mělo učinit pokorným, ne však sklíčeným. Má nás to skutečně povzbudit, protože Bůh stvořil vesmír z ničeho, a tak může vzít člověka, který Mu důvěřuje a udělat z něho to, co chce. ²⁹Aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem. ³⁰Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením, ³¹jak je psáno: `Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu'. 1. Kor. 1:29-31. Člověk by se jistě neměl stydět uznat svůj nízký původ, protože v Kristu může všechno.

Z křehkosti člověka, která ukazuje, že jen v pokoření je skutečné vyvýšení, se můžeme naučit ještě něco povzbuzujícího. Všechno pochází od Boha, proto může být člověk ve svém nejvyšším postavení jen tehdy, když radostně uzná, že není nic a poddá se laskavé Boží moci. Ve 40. kapitole Izajáše je obsaženo poselství, které má připravit lid na příchod Pána v slávě. Je to zvěst útěchy, neboť hovoří o Boží moci. Zde je: ³Hlas volajícího: "Připravte na poušti cestu Hospodinu! Vyrovnajte na pustině silnici pro našeho Boha! ⁴Každé údolí ať je vyvýšeno, každá hora a pahorek sníženy. Pahorkatina ať v rovinu se změní a horské hřbety v pláň. ⁵I zjeví se Hospodinova sláva a všechno tvorstvo společně spatří, že promluvila Hospodinova ústa." ⁶Hlas toho, jenž praví: "Volej!" I otázal se: "Co mám volat?" "Všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho spolehlivost jak polní kvítí. ⁷Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na něj vítr Hospodinův. Věru, lid je pouhá tráva. ⁸Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stálé navěky." Iz. 40:3-8.

Plné přijetí poselství, že člověk je nic a Bůh všechno, má připravit lidi na slavné zjevení se našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista, kdy přijde odměnit každého podle jeho skutků. Moc je jen Jeho a Jeho slovo účinně působí v každém, kdo věří. Před soudem obstojí jen skutky vykonané v Bohu. Každé tělo je tráva, ale viděli jsme, jak se v trávě nádherně zjevuje Boží moc. Boží slovo řeklo: „Ať země vydá svěží travu.“ A je to to slovo, které žije a přebývá navěky, a kterým se nám káže evangelium. Viděli jsme, jak moc toho slova působí, že si nepatrný lístek trávy razí cestu nahoru na světlo, navzdory těžkým hrudám, které ho tlačí dolů. V křehké věci je zjevená nekonečná moc. Přesně tak působí to mocné slovo v těch, kteří Mu ze srdce věří. Ten, kdo uznává, že je nic – křehký a bezmocný jako tráva – bude

posílněn k velkým činům a pozdvižen nad hroudy hlíny do slunečného světla Boží přítomnosti.

7. DEN: ODPOČINEK S HOSPODINEM

¹Tak byla dokončena nebesa i země se všemi svými zástupy. ²Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. ³A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo. Gen. 2:1-3.

⁸Pamatuj na sobotní den, aby ti byl svatý. ⁹Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci, ¹⁰ale sedmý den je dnem odpočinku, zasvěceným Hospodinu, tvému Bohu. Nebudeš dělat žádnou práci - ty, tvůj syn ani tvá dcera, tvůj otrok ani tvá děvečka, tvé dobytče ani přistěhovalec ve tvých branách. ¹¹V šesti dnech totiž Hospodin učinil nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, ale sedmého dne odpočinul. Proto Hospodin požehnal sobotní den a posvětil jej. Ex. 20:8-11.

Toto je velkolepé shrnutí stvoření a zpráva o jeho oslavě. Stvořitelské dny jsou dostatečně označené očíslováním, ale den oslavy dokončeného stvoření je poctěn jménem. Jméno sedmého dne je „sabat“ – sobota. Záměr je dvojitý: pojmenováním se sedmý den odlišuje od všech ostatních a očíslováním zbylých bez pojmenování vystupuje do popředí fakt, že sobota je definitivně se opakující den. Text však vypráví svůj vlastní příběh o dni soboty a je to jedno z jistých Božích přikázání, která ⁸na věčné věky jsou ustanovena. Ž. 11:8. Nyní chceme upřít pozornost na duchovní ponaučení z darování soboty člověku.

Jak dobře víme, Kristus je velký Stvořitel. On je Boží moudrost a Boží moc, ¹⁶neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti - a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. ¹⁷On předchází všechno, všechno v něm spočívá. Kol. 1:16-17. ³Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. Jan 1:3. Když záznam říká, že za šest dní stvořil Bůh nebesa a zemi, znamená to Bůh v Kristu, neboť Kristus je jediným zjevením Boha, známým lidem.

Proto také víme, že to musel být Kristus, který v sedmý den po dokončení stvoření odpočíval, a že On ho požehnal a posvětil. Sobotní den je tedy v nejvyšším smyslu slova „Pánovým dnem.“

Proč byla učiněna sobota? ²⁷„Sobota je učiněna pro člověka.“ Mar. 2:27. Je pro něj v tom smyslu, že není proti němu. Není na člověka svévolně uvalená jako něco, co musí jednoduše zachovávat, protože to říká Bůh, ale něco, co mu je dáno na pomoc. Je to požehnání, které mu Bůh udělil. ³Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc. 2 Pt. 1:3.

Proč byla daná sobota? Pán nám skrze proroka odpovídá těmito slovy: ²⁰Svěťte mé soboty, ať jsou znamením mezi mnou a vámi, abyste věděli, že já jsem Hospodin, váš Bůh. Ez. 20:20. Všimněte si, je to znamení, podle kterého mají lidé poznat Boha. Proto není místo pro domněnku, že sobota měla jednoduše odlišovat Židy od jiných lidí. Byla učiněna ještě dříve, než Židé vůbec existovali. Byla proto, aby poznali Boha. A to, co pomůže poznat Boha, jim poslouží pro ten stejný účel i

všem ostatním lidem. Adamovi byla na počátku daná s tím stejným záměrem, aby Boha poznal a pamatoval na Něho.

Ale jak bude sobota znamením, aby lidé poznali Boha? Odpověď nacházíme v epištole Římanům. ¹⁹Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. ²⁰Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. Řím. 1:19-20. Musíme si jen vzpomenout na něco z toho, co jsme uviděli na předcházejících stránkách, abychom zjistili, jak je Bůh poznáván prostřednictvím svého stvoření.

A přece znovu přichází otázka: Jak nám sobota oznamuje pravého Boha? Právě jsme četli, že věčnou moc a božství Stvořitele je vidět ve věcech, které stvořil, a že sobota je velkým památníkem stvoření. Pán si po šesti stvořitelských dnech v sedmý den odpočinul, požehnal ho a posvětil, protože v něm si odpočinul ode všeho svého díla. Tak čteme: ²Činy Hospodinovy jsou velké, vyhledávané všemi, kdo zálibu v nich našli. ³Velebné a důstojné je jeho dílo, jeho spravedlnost trvá navždy. ⁴On zajistil památku svým divům; Hospodin je milostivý, plný slitování. Ž. 111:2-4.

Jediné, co se musí člověk v tomto životě naučit, je Bůh. Básník by nám řekl, že lidstvo by mělo správně studovat člověka, ale Pán nám říká, že Boha. ²²Toto praví Hospodin: "Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se bohatýr nechlubí svou bohatýrskou silou, ať se boháč nechlubí svým bohatstvím. ²³Chce-li se něčím chlubit, ať se chlubí, že je prozíravý a zná mne; neboť já Hospodin prokazuji milosrdenství a vykonávám na zemi soud a spravedlnost; to jsem si oblíbil, je výrok Hospodinův." Jer. 9:22-23. Když poznáme Jeho, máme vše, co stojí za poznání, neboť On je pravda – a všechna pravda. Ježíš Kristus je moudrostí Boží a v Něm jsou obsaženy ³všechny poklady moudrosti a poznání. Kol. 2:3.

Účelem soboty je uchovat v mysli tvořivou Boží moc, která je Jeho významnou vlastností. Ale tvořivá moc je moc evangelia, takže to, co oslavuje stvoření, oslavuje i vykoupení. Kristus je Vykupitel, neboť v Něm bylo stvořeno všechno. Svou tvořivou mocí uděluje lidem Boží milost. Moc, která zachraňuje lidi, je ta, která stvořila nebe a zemi. Když tedy žalmista říká, že Hospodin si učinil památník pro svoje zázračné skutky, okamžitě dodává: ⁴Hospodin je milostivý, plný slitování. Ž. 111:4 V Kristu je zjevena Otcova milost. ¹⁴A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan 1:14. On uděluje svoji milost, která pomáhá v pravý čas tou stejnou tajemnou a velkou mocí, kterou stvořil zem. Tou stejnou mocí, kterou paprsky slunce dávají život rostlinám na zemi.

Všimněte si, jak neodlučně je Kristus spojený se sobotou. Všechno bylo stvořeno a je udržováno v Něm. Ale Boží skutky zjevují Jeho věčnou moc a božství. A Kristus je Boží moc. V Něm přebývá všechna plnost božství tělesně. Stvořená díla proto zjevují moc a božství Pána Ježíše Krista. Sobota je velkým památníkem podivuhodných Božích skutků v Kristu a je tak velkým znamením Kristova božství. Zachovávání soboty tak, jak to Bůh při stvoření ustanovil, je uznáním Kristova božství. Do takové míry, v jaké člověk nezachovává sobotu v duchu a pravdě, do takové neuznává ani Kristovo božství, a proto mu neprospívá.

Naznačují to Kristova slova farizeům, kteří Ho i s učedníky nespravedlivě obvinili z porušování soboty, neboť v ten den tišili svůj hlad, a protože Kristus v sobotu uzdravil člověka. Řekl: ⁸„Vždyť Syn člověka je pánem nad sobotou.“ Mat. 12:8. Není to žádná maličkost, že je Pánem soboty. Znamená to totiž, že je Stvořitelem nebe a země – Pánem všeho.

Se sobotou se spojuje zvláštní požehnání. Je pravda, že každý člověk, který vyznává, že zachovává sobotu, to požehnání nepřijímá. Je to však proto, že o něm skutečně neví. Písmo hlásá, že Bůh požehnal sedmý den a posvětil ho. Požehnal ten den. Není dne v týdnu, kdy by lidé nemohli být požehnaní Pánem. Skutečně, dobří i zlí jsou každý den Bohem stejně požehnaní. Ale nejen to, ti, kteří hledají Pána, mohou kdykoliv najít zvláštní požehnání. Pán je vždy blízko a vždy ochoten požehnat, jenže požehnání spojené se sobotou nenajdeme nikde jinde. Je to sobotní požehnání. Bůh dal své požehnání na sobotu a přijímáme ho jen spolu s ní. Nikdo nenajde nějakou věc tam, kde není. Sobotní požehnání nebylo dáno na žádný jiný den, kromě sedmého. Proto ho nikde jinde nenajdeme.

K čemu je to požehnání? Je dáno s tím stejným záměrem jako všechna ostatní Boží požehnání. ²⁶„Především pro vás povolal svého služebníka (Ježíše) a poslal ho k vám, aby vám přinesl požehnání a odvrátil každého od jeho hříchů.“ Sk. 3:26. Bůh požehnává lidi ne proto, že jsou dobří, ale proto, aby se takovými mohli stát. Všechna Jeho požehnání je mají odvrátit od hříchu k Němu samotnému. Když lidé skutečně poznají Pána, potom je Jím udělená požehnání mají přitáhnout ještě blíže k Němu. Tak je to i se sobotou. Má obrátit lidi k Bohu, neboť jim připomíná Jeho dobrotu a milostivou moc. Moc stvoření je moc Kristova. Kristus je Boží, stal se nám moudrostí i spravedlností i posvěcením i vykoupením. Moc, kterou nám dává tyto věci je moc, kterou stvořil světy. Proto nacházíme hlubší význam v Pánových slovech: ¹²Dal jsem jim také své soboty, aby byly znamením mezi mnou a jimi, aby věděli, že já jsem Hospodin, jejich Posvětitel. Ez. 20:12. Požehnání soboty je požehnání posvěcení. Tak, jako je sobota památkem Božího stvoření, má nám oznamovat Boží moc a dělat z nás úplně nová stvoření v Kristu.

SOBOTNÍ ODPOČINEK

Slovo „sabat“ znamená odpočinek. Je to nepřeložené hebrejské slovo, jehož význam je odpočinek. Takže tam, kde čteme: ¹⁴Ale sedmý den je dnem odpočinku, zasvěceným Hospodinu, tvému Bohu, Dt. 5:14, je to to stejné, jako bychom četli: Sedmý den je odpočinek Hospodina, tvého Boha. Že je to tak, bude jasné každému, kdo si vzpomene na vyhlášení, že v sedmý den si Bůh odpočinul od všeho svého díla, které konal.

Takže pamatujme, že jsme vyzváni pro zachovávání Pánovy soboty. V těchto dnech slyšíme takové výrazy jako „židovská sobota,“ „kontinentální (evropská) sobota“, „puritánská sobota,“ „americká sobota,“ „křesťanská sobota“ atd., ale jediná sobota, o které nám říká Bible, je „sobota Hospodina, tvého Boha.“ ¹³Zachovávejte mé soboty. Ex. 31:13. Hospodin mluví o sobotě jako o Jeho svatém dni. Proto máme zachovávat Hospodinův odpočinek. Máme se zdržet nejen své vlastní práce v den, ve kterém si odpočinul Hospodin, ale máme také zachovávat Jeho odpočinek. Co to znamená? Podívejme se na to.

Spasitel nám říká, že ²⁴**Bůh je Duch. Jan 4:24.** Není jen jeden z množství duchů, ale Duch. Je to duchovní, ne tělesná bytost. Znamená to, že je jen stín? Vůbec ne. Jediné trvanlivé věci jsou duchovní. Bůh je podstata, neboť je psáno, že Kristus ³**je vyjádřením jeho podstaty. Žid. 1:3.** Je to mylná představa, ke které jsme náchylní, že duchovní věci jsou neskutečné. ⁴⁴**Je-li tělo přirozené, je i tělo duchovní. 1. Kor. 15:44.** Kristovo tělo po Jeho vzkříšení, tělo, se kterým vystoupil do nebe, bylo jistě duchovní tělo a přece bylo velmi reálné a hmatatelné. Neumíme říci, co je to duchovní tělo, ale víme, že je nekonečně vyšší, dokonalejší než naše tělesná těla a nepodléhá jejich omezením.

Bůh je Duch, proto byl Jeho odpočinek po stvoření duchovní. Při stvoření země nenastala tělesná únava. ²⁸**Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdený, není znavený. Iz. 40:28.** Stvoření nebyla tělesná práce, ale zcela duchovní. Bůh řekl a stalo se. A Jeho slovo je Duch. Zachovávat Boží sobotu anebo odpočinek znamená tedy těšit se z duchovního odpočinku. Sobota je určena nejen na tělesný, ale i na duchovní odpočinek. Má větší význam, než jaký se jí běžně připisuje. Je pravda, že v ten den je nám uloženo nepracovat, ale přerušení tělesné práce v sobotní den je jen symbolem duchovního odpočinku, který Bůh dává těm, kteří Ho přijímají jako Stvořitele všech věcí. Bez duchovního odpočinku není skutečné zachovávání soboty. Hospodin říká: ¹³**Když se tvá noha vyhne sobotě, aby sis v můj svatý den nedělal, co chceš, když budeš sobotu nazývat svým blahem, Hospodinovým svatým a slavným dnem, a budeš ji slavit tak, že upustíš od svých cest, aby sis nedělal, co chceš, a s řečmi přestaneš, ¹⁴tehdy v Hospodinu rozkoš nalezneš a já tě dovedu na výšiny země, abys užíval dědictví svého otce Jákoba. Tak promluvila ústa Hospodinova. Iz. 58:13-14.** Člověk se může v sedmý den zdržet práce tak úzkostlivě jako nejstriktnější farizej a přece, když nezná Pána Ježíše Krista a neraduje se v Něk, nezachovává Sobotu Pánovu. Skutečný sobotní odpočinek se dá najít jen v Kristu.

Nezapomínejme, že sobota byla dána člověku v ráji dříve, než vešel hřích do světa. Adam dostal práci, ale ne únavnou. Práce není součástí kletby, ale únava z ní ano. Až po pádu bylo Adamovi řečeno: ¹⁷**Uposlechl jsi hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst. Kvůli tobě nechť je země prokleta; po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení. ¹⁸Vydá ti jenom trní a hloží a budeš jíst polní byliny. ¹⁹V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátiš." Gen. 3:17-19.** A všechno toto proto, že zhřešil. Kdyby byl zůstal věrný Bohu, země by byla hojně rodila jen dobré a práce by byla potěšením. A sobota by se přece zachovávala, ne jako odpočinek pro tělo, které by se nikdy neunavilo, ale jako čas radostného společenství s Bohem.

Nacházíme zde praktické poučení o sobotní legislativě. Kdyby byla sobota jen k tomu, aby dala člověku tělesný odpočinek, takže by se následující týden mohl ještě horlivěji hnát za majetkem, vláda by mohla požadovat od všech lidí její dodržování. Jenže sobotní odpočinek je duchovní, proto je očividně nemožné nutit někoho, aby zachovával sobotu. Duchovní se týká Božího Ducha. Takže když je sobotní odpočinek duchovní, je to odpočinek, který může dát jen Boží Duch, a ten nepodléhá zákonům parlamentu anebo soudním výnosům. I když se sedmý den, den, který sám Hospodin požehnal a posvětil, snažili vynutit, výsledek byl stejný. Bůh nepoužívá nátlak a neoprávnil žádného člověka anebo skupinu lidí, aby ho

používal místo Něho. Sobota je pro člověka, je to nejvyšší požehnání, jaké pro něho Bůh má. Právě ona mu ukazuje moc, kterou může být spasen. Nutit lidi, aby zachovávali sobotu, by tedy bylo to stejné, jako nutit je, aby byli spaseni. Kristus říká, že potáhne lidi k sobě, jenže On je nežene. Je Dobrý pastýř a jako takový jde před svými ovečkami a vede je svým hlasem, nežene je holí.

Je jasné, že cílem sobotního dne není jen tělesné zotavení, a že pouhé zdržení se tělesné práce vůbec není jádrem zachovávání soboty. A přece je úplné přerušení naší vlastní práce jakéhokoliv druhu v sedmém dni přikázané. Nejen proto, abychom měli čas bez přerušení přemýšlet o Božích dílech, ale abychom si také vstěpili velmi potřebné poučení o důvěře v Boha. Když upustíme od vši své práce, kterou si vyděláváme na živobytí, připomíná nám to skutečnost, že Bůh nám dává nejen duchovní požehnání, ale i všechny časné potřeby. Uznáváme tím, že i když posloucháme jeho příkaz a pracujeme, abychom si vydělali na chléb, jsme na Něm závislí tak, jako bychom nedělali nic.

Náležité chápání soboty a jejího záměru tedy navždy uspokojí otázku, kterou si často kladou lidé přesvědčení o tom, že by měli poslouchat Boha v záležitosti zachovávání soboty. Ta otázka zní: „Kdybych měl zachovávat sedmý den, jak bych se uživil? Nepochybně ztratím své postavení, a protože ten den zachovává jen poměrně málo lidí a je hlavním pracovním dnem týdne, nenajdu si zaměstnání. Co mohu udělat?“ Já říkám, že takovouto otázku nikdy nepoloží ten, kdo zná povahu a cíl soboty. Ten bude totiž vědět, že samotná sobota ukazuje na odpověď: Samotným smyslem zachovávání soboty je dokonalá důvěra v Boha, jehož moc stvořila vesmír z ničeho a udržuje ho, a jehož láska ke svým stvořením se rovná Jeho moci dělat jim dobře.

Také to vyřeší otázku, zda dříve zabrání jejímu vzniku, zda by měl člověk ve velké nouzi v sobotu pracovat ve žni, když to vypadá, jako jediná naděje zabezpečení úrody. Bude vědět, že Bůh, který jediný dává zrnu růst, je plně schopen ochránit ho anebo se o člověka dobře postarat jiným způsobem, kdyby byla úroda zničena. Všichni však budou chápat, že dokonalé zachovávání soboty je v souladu s udělením vši potřebné péče postiženému. Neboť sobota samotná nám připomíná, že Bůh je milostivý a plný soucitu.

ODPOČINEK, KTERÝ ZŮSTÁVÁ

¹Střezme se, aby o někom z vás neplatilo, že v čase, dokud zaslíbení trvá, proměškal vstup do Božího odpočínutí. ²I nám se přece dostalo zaslíbení jako těm na poušti. Ale zvěst, kterou slyšeli, jim neprospěla, když ji vírou nepřijali. ³Neboť do odpočínutí vcházíme jen my, kdo jsme uvěřili, jak bylo řečeno: „Přísahal jsem ve svém hněvu: Do mého odpočínutí nevejdou!“ To řekl Bůh, ač jeho odpočínutí trvá od chvíle, kdy stvořil svět. ⁴O sedmém dni je přece v Písmu řečeno: „I odpočinul Bůh sedmého dne od všeho svého díla.“ ⁵Zde však čteme: „Do mého odpočínutí nevejdou.“ ⁶Trvá-li tedy možnost, aby někteří do odpočínutí vešli, a ti, kterým ta zvěst byla nejprve ohlášena, pro neposlušnost nevešli, ⁷určuje Bůh jiné „dnes“. V Davidových žalmech, tedy po dlouhé době, jak už bylo pověděno, říká: „Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce!“ ⁸Kdyby byl Jozue již uvedl lid do odpočínutí, nemluvil by Bůh o jiném, pozdějším dnu. ⁹Tak má Boží lid pravý sobotní

odpočinek teprve před sebou. ¹⁰Neboť kdo vejde do Božího odpočinutí, odpočine od svého díla, tak jako Bůh odpočinul od svého. Žid. 4:1-10.

Odpočinek, o kterém se zde mluví, je očividně ten, který zůstává pro Boží lid ve věčném království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Je to obnovený odpočinek ze země, který dávní Židé kvůli nevěře nedosáhli. To, co přijali v Kanaánské zemi, byl jen stín skutečného odpočinku, který jim Bůh zaslíbil. To stejné evangelium o království, které se káže nám, se ukázalo nejdříve jim. Co však má sedmý den do činění s tím věčným odpočinkem v Božím království? Uvidíme.

Jak jsme viděli, sobota je památník stvoření. Nezapomínejme však, že byla daná v čase, když Bůh viděl všechno, co učinil a hle, bylo to velmi dobré. Sobota tedy oslavuje dokonalé stvoření. Připomíná nám, že země nebyla vždy v takovém stavu, v jakém ji vidíme nyní. A protože žádné Boží slovo nezklame, a každý záměr bude vykonán, tak jistě, jako nám sobota připomíná dokonalé stvoření, dokončené jako přibytěk pro člověka, ubezpečuje nás, že země bude obnovená a připravená jako přibytěk pro ty, kteří budou uzpůsobeni pro dědictví svatých ve světle.

¹⁶Všechny je poleje stud a hanba, společně odtáhnou zahanbeni ti, kdo zhotovují modlářské výtvořiny. ¹⁷Izrael je spasen Hospodinem spásou věčnou. Stydět a hanbit se nebudete navěky, nikdy. ¹⁸Toto praví Hospodin, stvořitel nebe, onen Bůh, jenž vytvořil zemi, jenž ji učinil, ten, jenž ji upevnil na pilířích; nestvořil ji, aby byla pustá, vytvořil ji k obývání: "Já jsem Hospodin a jiného už není. Iz. 45:16-18.

Bůh stvořil zemi a dal na ni člověka. Člověk byl při stvoření bezúhonný. Bůh proto zamýšlel, aby zemi obývali dokonalé bytosti. Dal jim sobotu, aby mysleli na svého Stvořitele a zachovali si svoji dokonalost, nejen tělesnou, ale i duchovní. Člověk s dokonalým charakterem byl stvořen k Božímu obrazu. Sobotu měl zachovávat jako připomínku duchovní dokonalosti, kterou dostal od Boha, a který ji jako jediný mohl zachovat. Do tohoto dokonalého stavu obnoví Pán zemi a skrze evangelium si připravuje dokonalý lid, který bude obnovenou zemi obývat. I když člověk padl, a země byla poskvrněná, sobota, úlomek z ráje, člověku stále zůstává jako připomínka toho, co Bůh na počátku připravil, a jako prostředek, který ho pozvedne do toho vysokého postavení, aby se z něho mohl po obnovení těšit.

Odpočinek, který zůstává, je tedy obnovená země a obnovený ráj. Díla byla dokončená od založení světa. Takže jakmile byla stvořená země, byl tu odpočinek člověka. Člověku byla daná práce, ale ne únavná. Striktně doslovný překlad v Gen. 2:15 by byl, že Bůh způsobil, že člověk odpočíval v zahradě, kterou On zasadil. Dal člověku odpočinek na zemi, která byla přichystaná, aby se z ní těšil. Důkazem toho jsou slova: A Bůh odpočíval sedmý den ode všech svých děl.

Tehdy byla sobota daná člověku jako znamení, že má po celou věčnost odpočívat s Pánem. Měl se tedy těšit z duchovního odpočinku – dokonalé svobody od všech hříchů.

Bůh po dobu šesti dnů mluvil slova, která dovedla zemi do jejího dokonalého stavu. Potom si odpočinul. Přestal mluvit a Jeho slovo, které žije a přebývá navěky, nadále udržovalo to, co stvořil. Bůh se tak spolehl na své slovo. Mohl si odpočinout od díla stvoření v dokonalé důvěře, že Jeho slovo bude udržovat vesmír. Tak když my zachováváme sobotu Pánovu, jednoduše přijímáme odpočinek, který přichází, když se usadíme na Božích zaslíbeních.

Tak tedy ³do odpočinutí vcházíme jen my, kdo jsme uvěřili. Žid. 4:3. A ten, kdo vešel do odpočinku, upustil také od svých vlastních děl tak, jako Bůh od svých. Dříve, než lidé plně přijmou jednoduché Pánovo slovo, všechno dělají ze sebe. Skutky těla jsou jen hříchem, i když lidé vyznávají, že slouží Bohu a upřímně touží konat správně, jejich vlastní skutky jsou nakonec selháním. ⁵Všechna naše spravedlnost je jako poskvrněný šat. Iz. 64:5. Když si však uvědomíme moc Božího slova a víme, že může posilnit ty, kteří mu věří, upustíme od vlastních skutků a dovolíme Bohu, aby v nás působil chtění i činění podle Jeho dobré vůle. Tehdy jsou všechny naše skutky vykonané v Něm a jsou správné. To je skutečný odpočinek. Odpočinek, který přichází, když si uvědomíme, že spása nepřichází z nás, ale ze slova, které stvořilo nebesa a zemi, a které je udržuje, je ten odpočinek, který nám přináší sobota, když se zachovává podle Pánova záměru.

Všimněme si, že máme pamatovat na sobotní den, abychom ho světili. Je svatý a jako takový ho máme zachovat. Nemáme ho udělat svatým, to by bylo nemožné. To mohl udělat jen Bůh. Žádný náš skutek nemůže přidat k jeho svatosti, ani z něj ubrat. Ani my se nemáme dělat svatými jejím náležitým dodržováním. To bychom nedokázali. Ale ta stejná moc, která posvětila sobotní den, posvětil i nás. Je to moc, která stvořila vesmír. Je to tvořivá moc, kterou máme být posvěceni, neboť Kristus je Stvořitel a stal se pro nás moudrostí, spravedlností, posvěcením a vykoupením. Bůh nám dal sobotu – památník své stvořitelské moci – abychom věděli, že On je Bůh, který nás posvěcuje.

Toto je odpočinek, který dává Kristus všem, kteří přicházejí k Němu. ²⁸Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. ²⁹Veďte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Mat. 11:28-29. Máme přijít a spočinout na slovu, které udržuje vesmír. Přesně toto znamená sobota. Připomíná stvoření. Ale vykoupení je jednoduše moc, která stvořila všechny věci a obnovuje je. Sobota tak označuje největší vymoženosti evangelia.

Vidíme, že sobota byla dána v ráji, a že je součástí toho odpočinku, do kterého vešel Bůh. Když se zachovává v duchu a v pravdě, je to kousek ráje, který se pro nás zachoval po dobu všech změn způsobených kletbou.

A protože Bůh nestvořil zemi zbytečně, ale aby byla obydlena takovou jistou třídou lidí, jaké na ni nejdříve umístil, tak to ještě bude. Sobota proto není jen částí původního ráje, zachovanou pro nás, ale je také shodná s tím odpočinkem, ze kterého se budou těšit Boží svatí po celou věčnost. Pro ty, kteří plně přijímají Spasitele a bez výhrad se Mu odevzdávají, se nebe skutečně začíná na zemi. Sobota – úlomek z ráje – přemostňuje propast ze ztraceného ráje do ráje obnoveného a nakolik je památníkem prvního, je zárukou druhého.

Zda tedy sobota není skutečně potěšením? Může ji někdo, kdo chápe její význam, považovat za něco jiného než za požehnání? Boží muž nám dal píseň pro sobotní den, ve které ukazuje, jak ji máme ctít a co má pro nás udělat. ²Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy, ³hlásat zrána tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost ⁴při nástroji o deseti strunách, s harfou, při hře na citaru. ⁵Hospodine, svými skutky působíš mi radost, plesám nad činy tvých rukou. Ž. 92:2-5. Máme být silní v Pánu a v Jeho moci. Máme být vítězi skrze Toho, který nás miloval. Když nás tedy obklíčí pokušení, musíme jen myslet na

Boží moc – moc, která stvořila světy z ničeho – a vědět, že když ji přijmeme, bude použita pro naše vysvobození. Pro Pána není nic příliš těžké a nic Mu neodolá. Všechny satanovy zástupy nemají žádnou moc, když se zapojí do boje s Ním. Kristus ¹⁵odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu. Kol. 2:15. Když se spolehne na tuto moc, vítězství je již vybojováno. Věci, které stvořil Bůh, nám připomínají Jeho moc, a tak jásáme v díle Jeho rukou. Toto slavné vítězství nám chce sobota přinést.

Tak, jako je sobota znamením **dokonalého** stvoření, je pečetí **nového** stvoření v Kristu. Je to proto **Boží pečet'**, kterou dává Boží duch. Přišla z ráje a je součástí jeho ostatku, proto ukazuje, že ti, kteří ji zachovávají v duchu (nejen formálně), jsou velkou Boží mocí předurčeni pro místo v ráji. A tak se stane, že v nastávajících věcích, až bude ráj obnoven, bude každé tělo společně přicházet od soboty do soboty, aby se klaněli Bohu, jehož láska, moc a dobrota v Kristu jim dala podíl na slávě Jeho přítomnosti. A když se shromáždí v ty požehnané sobotní dny, budou zpívat: ¹²"Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení." Zj. 5:12. Ale zástup vykoupených nebude ve svých chválách osamocený. Všechna Boží díla Ho chválí už nyní, kdy vzdychají a čekají na vykoupení. Ale potom, když bude odstraněna každá stopa kletby a evangelium přinese zpět původní stvoření. ¹³A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všecko, co v nich jest, slyšel jsem volat: "Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!" Zj. 5:13.

MÁME BÝT SILNÍ V PÁNU A V JEHO MOCI. MÁME BÝT VÍTĚZI SKRZE TOHO, KTERÝ NÁS MILOVAL. KDYŽ NÁS TEDY OBKLÍČÍ POKUŠENÍ, MUSÍME JEN MYSLET NA BOŽÍ MOC – MOC, KTERÁ STVOŘILA SVĚTY Z NIČEHO – A VĚDĚT, ŽE KDYŽ JI PŘIJMEME, BUDE POUŽITA PRO NAŠE VYSVOBOZENÍ. PRO PÁNA NENÍ NIC PŘÍLIŠ TĚŽKÉ A NIC MU NEODOLÁ. VŠECHNY SATANOVY ZÁSTUPY NAMAJÍ ŽÁDNOU MOC, KDYŽ SE ZAPOJÍ DO BOJE S NÍM. KRISTUS ODZBROJIL KNÍŽECTVA A VRCHNOSTI (KOL. 2:15). KDYŽ SE SPOLEHNEME NA TUTO MOC, VÍTĚZSTVÍ JE JIŽ VYBOJOVÁNO.

VĚCI, KTERÉ STVOŘIL BŮH,
NÁM PŘIPOMÍNÁJÍ JEHO MOC
A TAK JÁSÁME V DÍLE JEHO RUKOU.

